Biblioteca Centrala Regionala Hunedoara-Deva

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Gazeta învăţămîntului

Organ al Ministerului Învăţămîntului şi Culturii şi al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învăţămînt şi Cultură

Anul XI, Nr. 509 — Vineri 13 martie 1959 — 8 pagini 25 bani

HOTĂRÎREA

Comitetului Central al P. M. R. şi a Consiliului de Miniştri al R. P. Romîne privind îmbunătăţirea învăţămîntului seral şi fără frecvenţă de cultură generală şi superior

Poporul nostru muncitor sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn a obţinut realizări mărețe în opera de construire a socialismului, în dezvoltarea tuturor ramurilor economiei naţionale, ştiinţei şi culturii socialiste, în ridicarea necontenită a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Ca urmare a aplicării în viaţă a hotărîrilor Congresului al II-lea al P.M.R., ţara noastră se industrializează într-un ritm susţinut. Se lărgeşte an de an sectorul socialist al agriculturii. Făurirea bazei tehnico-materiale a socialismului în ţara noastră impune ridicarea continuă a productivităţii muncii în industrie şi agricultură, introducerea pe scară largă a tehnicii noi şi perfecţionarea proceselor tehnologice, sporirea continuă a gradului de mecanizare a agriculturii şi aplicarea metodelor agrotehnice avansate.

Indeplinirea sarcinilor construcţiei socialiste cere o necontenită creştere a nivelului de pregătire a muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor din industrie, agricultură, transporturi atît din punct de vedere profesional cît şi în ce priveşte cunoştinţele teoretice şi de cultură generală. Strînsa îmbinare a procesului de învăţămînt cu munca productivă este calea cea mai bună de formare şi de educare multilaterală a cadrelor necesare economiei şi culturii.

Partidul Muncitoresc Romîn şi statul nostru democrat-popular au acordat o atenţie permanentă educării ţinerei generaţii. Porţile şcolilor de toate gradele şi ale Institutelor de învăţămînt superior au fost larg deschise pentru fiii oamenilor muncii. Mai mult de 2.300.000 elevi şi studenţi învaţă astăzi în şcolile şi facultăţile din ţara noastră. Un mare avînt au luat învăţămîntul profesional şi tehnic, învăţămîntul superior tehnic şi agronomic care au dat economiei naţionale în ultimii zece ani peste 280.000 muncitori calificaţi, 128.000 tehnicieni şi aproape 100.000 ingineri de diferite specialităţi.

Ca efect al Hotărîrii Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi a Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Romîne din 1955 cu privire la îmbunătăţirea învăţămîntului profesional şi tehnic, acest învăţămînt a fost legat direct de unităţile productive, industriale, agricole şi de transporturi, a crescut simţitor numărul de tineri care urmează şcolile profesionale. In anul şcolar 1958—1959, numărul elevilor din anul I al şcolilor profesionale, de meserii şi agricole a depăşit pe cel al elevilor din clasa VIII-a a şcolilor de cultură generală, ceea ce arată că tineretul se orientează în mod just spre şcolile legate de munca productivă.

Nevoia tot mai mare de cadre cerute de dezvoltarea construcţiei socialiste, ca şi dorinţa de învăţătură a oamenilor muncii din industrie şi agricultură, au dus la crearea în anul 1954 a şcolilor serale pentru tineretul muncitor, care funcţionează pe lîngă marile întreprinderi şi a unor secţii serale pe lîngă o serie de şcoli medii de cultură generală.

Pentru formarea de noi specialişti dintre muncitorii care lucrează direct în industrie, construcţii, transporturi şi agricultură şi doresc să dobîndească o calificare superioară s-a organizat în anul 1950 învăţămîntul superior seral şi fără frecvenţă.

Pentru ca oamenii din cîmpul muncii înscrişi la învăţămîntul seral şi fără frecvenţă să se poată pregăti temeinic, statul le-a venit în ajutor, acordîndu-le o serie de înlesniri: concedii plătite organizarea de lecţii şi consultaţii.

De la înfiinţarea lor, cursurile învăţămîntului seral şi fără frecvenţă de cultură generală au fost absolvite de 35.000 de elevi; iar cursurile învăţămîntului superior seral şi fără frecvenţă de peste 6.000 studenţi.

In decursul funcţionării învăţămîntului seral şi fără frecvenţă au ieşit însă la iveală deficienţe serioase şi abateri în aplicarea hotărîrilor privind acest învăţămînt.

Cu toate că învăţămîntul seral şi fără frecvenţă a fost creat pentru muncitorii aflaţi direct în producţie, în ultimii ani Ministerul Învăţămîntului şi Culturii, conducerile şcolilor şi facultăţilor au permis înscrierea în acest învăţămînt a unui număr mare de tineri care nu lucrau în producţie, în întreprinderi industriale şi agricole. Instrucţiunile elaborate de Ministerul Învăţămîntului şi Culturii nu precizează cu toată claritatea obiectivele acestui învăţămînt, categoriile cărora le este destinat, condiţiile de admitere. Au fost primiţi în învăţămîntul seral şi fără frecvenţă elevi şi studenţi care n-au dat rezultate la cursurile de zi (au căzut la examene), precum şi elemente cu manifestări huliganice şi alte comportări nedemne. Unora dintre studenţi li s-a dat posibilitatea să promoveze 2 ani într-un an de studiu, deşi în acest fel nu-şi puteau însuşi în mod temeinic cunoştinţele, ceea ce era în primul rînd în dauna lor. La Facultatea de Ştiinţe Juridice din Bucureşti, călcîndu-se în mod abuziv legislaţia existentă, au fost înscrişi fără concurs de admitere studenţi care nu îndeplineau condiţiile de intrare în învăţămîntul superior, unii dintre ei neavînd nici studiile medii complete.

O lipsă serioasă în organizarea învăţămîntului superior a constat în faptul că numărul de locuri pentru fiecare specialitate la învăţămîntul seral şi fără frecvenţă nu a fost reglementat; învăţămîntul fără frecvenţă a luat în unele ramuri o extindere nejustificată, necerută de necesităţile economiei şi culturii.

De asemenea structura reţelei secţiilor fără frecvenţă a fost extinsă la prea multe specialităţi, facultăţi şi institute ceea ce nu a permis concentrarea eforturilor asupra principalelor sectoare şi anume învăţămîntul tehnic industrial şi agricol.

In multe şcoli a existat o slabă preocupare pentru însuşirea materiei de învăţămînt de către elevi, frecvenţa la cursuri a fost neregulată, un număr însemnat de elevi au întrerupt studiile, sau nu s-au prezentat la examene.

Organizaţiile de partid, U.T.M. şi sindicale, conducerile întreprinderilor şi instituţiilor nu s-au preocupat sistematic de crearea tuturor condiţiilor necesare pentru buna funcţionare a cursurilor serale şi nu au controlat în permanenţă desfăşurarea procesului de învăţămînt în vederea pregătirii temeinice şi frecvenţei regulate a elevilor.

Ministerele şi departamentele de resort n-au controlat modul în care conducerile întreprinderilor îşi îndeplinesc obligaţiile privind învăţămîntul seral al muncitorilor.

Ministerul Învăţămîntului şi Culturii, conducerile unor instituţii de învăţămînt superior, comitetele executive ale sfaturilor populare nu au acordat atenţia cuvenită învăţămîntului seral şi fără frecvenţă, au repartizat în numeroase cazuri în acest învăţămînt cadre didactice fără experienţă pedagogică, uneori fără calificare în specialitate, în loc să atragă la cursurile serale şi fără frecvenţă cadre fruntaşe, bine pregătite.

Pentru a asigura muncitorilor din producţie condiţiuni necesare în vederea ridicării cunoştinţelor tehnico-ştiinţifice la nivelul cerut de dezvoltarea economiei şi societăţii noastre socialiste, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi Consiliul de Miniştri al Republicii Populare Romîne consideră necesară reorganizarea învăţămîntului seral şi fără frecvenţă.

Scopul învăţămîntului seral şi fără frecvenţă este să pregătească pe scară tot mai largă din rîndul oamenilor muncii care lucrează direct în producţie cadre de muncitori, tehnicieni şi ingineri cu înaltă calificare şi cu un nivel de cultură generală ridicat, corespunzător necesităţilor dezvoltării continue a economiei şi culturii.

DRUMUL CEL MAI SIGUR SPRE ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR, SPRE O CALIFICARE PROFESIONALĂ ÎNALTĂ DUCE PRIN ŞCOALA MUNCII ÎN UZINĂ, ÎN FABRICĂ, ÎN MINĂ, ÎN GOSPODĂRIA AGRICOLĂ DE STAT, ÎN GOSPODĂRIA AGRICOLĂ COLECTIVĂ.

Din acei tineri care lucrînd în producţie au absolvit în acelaşi timp cu succes şcoala medie şi apoi învăţămîntul superior se formează cei mai destoinici ingineri, tehnicieni, specialişti, bine pregătiţi pentru viaţă pentru participarea activă şi rodnică la opera de construire a socialismului.

Promovarea muncitorilor din industrie şi agricultură în învăţămîntul seral şi fără frecvenţă va determina şi o îmbunătăţire a compoziţiei sociale a elevilor şi studenţilor din şcolile medii şi superioare reflectînd structura de clasă a societăţii noastre, formată în marea ei majoritate din muncitori şi ţărani muncitori. In felul acesta, învăţămîntul seral şi fără frecvenţă va aduce o contribuţie însemnată la formarea noii intelectualităţi, izvorîtă din popor şi legată de năzuinţele lui.

Intrucît în decursul anilor au apărut numeroase hotărîri şi instrucţiuni privind învăţămîntul seral şi fără frecvenţă, ale căror prevederi s-au dovedit, în lumina experienţei acumulate, incomplete sau depăşite, este necesară reglementarea unitară a întregului sistem al învăţămîntului seral şi fără frecvenţă, înlăturîndu-se deficienţele existente în hotărîrile sau instrucţiunile în vigoare şi asigurîndu-se îndeplinirea de către acest învăţămînt a obiectivului pentru care a fost creat.

(Continuare în pag. 2)

Partidul şi guvernul ne deschid larg drumul către o calificare înaltă

În urmă cu zece ani am păşit pentru prima oară pragul rafinăriei nr. 1 din Ploeşti, dornic să învăţ o meserie. Mi-am ales meseria de distilator, pe care am îndrăgit-o deîndată. Folosind, alături de ceilalţi muncitori ai rafinăriei, condiţiile tot mai bune create de partid şi guvern pentru creşterea necontenită a nivelului de pregătire al muncitorilor din industrie, m-am înscris în urmă cu patru ani la cursurile fără frecvenţă ale şcolii tehnice de maiştri.

Acum mă pregătesc pentru examenul de absolvire şi de diplomă. Înlesnirile de care mă bucur şi care constau în concedii de studii plătite, consultaţii, meditaţii etc. îmi dau posibilitatea să mă pregătesc cu temeinicie.

Succesele pe care le-am obţinut în domeniul pregătirii mele profesionale — rezultat al condiţiilor de muncă şi învăţătură ce mi-au fost create — mă determină să merg mai departe pentru a mă perfecţiona. Un stimulent puternic în această direcţie îl constituie pentru mine recenta Hotărîre a Comitetului Central al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri al R.P.R. privind îmbunătăţirea învăţămîntului seral şi fără frecvenţă de cultură generală şi superior. Înţeleg bine că, aşa cum arată Hotărîrea, îndeplinirea sarcinilor construcţiei socialiste cere o necontenită creştere a nivelului de pregătire al celor ce lucrează în producţie. De aceea sînt hotărît ca încă în acest an, după trecerea examenului de absolvire şi al aceluia de diplomă la şcoala tehnică de maiştri, să mă prezint la examenul de echivalare pentru învăţămîntul mediu şi apoi la examenul de admitere în învăţămîntul superior fără frecvenţă.

Datorită grijii pe care ne-o arată partidul şi guvernul, nouă — tinerilor din producţia industrială şi agricolă — ne sînt deschise cele mai largi căi către însuşirea unei calificări superioare. Alături de alte mii şi mii de tineri, vreau să-mi arăt recunoştinţa pentru acest fapt învăţînd cu tot mai multă sîrguinţă.

Acum, în munca pe care o desfăşor la rafinărie, caut nu numai să mă achit cît mai bine de sarcinile pe care le am, dar şi să înţeleg în adîncime toate aspectele procesului de producţie. Pregătindu-mă să intru la Institutul de petrol şi gaze, mă călăuzesc după cuvintele din Hotărîre care arată că „drumul cel mai sigur spre învăţămîntul superior, spre o calificare profesională înaltă duce prin şcoala muncii în uzină, în fabrică, în mină, în gospodăria agricolă de stat în gospodăria agricolă colectivă". Ştiu că voi putea să studiez cu atît mai bine la institut cu cît îmi voi stăpîni mai bine meseria aici, în producţie.

Vreau să folosesc din plin condiţiile minunate pe care le creează Hotărîrea C. C. al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri al R.P.R. privind îmbunătăţirea învăţămîntului seral şi fără frecvenţă de cultură generală şi superior, pentru a fi în stare să contribui cît mai mult şi cît mai bine la ridicarea producţiei şi productivităţii muncii în industria noastră petroliferă.

MARIN MEHEDINŢU
distilator la rafinăria nr. 1 Ploeşti

Creşte prestigiul şcolii serale

Colectivul de profesori care lucrează în cadrul secţiei serale de pe lîngă şcoala noastră a primit cu multă satisfacţie Hotărîrea C. C. al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri al R.P.R. privind îmbunătăţirea învăţămîntului seral şi fără frecvenţă de cultură generală şi superior. Citind Hotărîrea şi discutînd pe marginea prevederilor pe care le cuprinde, fiecare profesor şi-a dat seama că ea este menită să ridice învăţămîntul seral şi fără frecvenţă pe treapta pe care o cer nevoile actuale ale construirii socialismului în ţara noastră.

Pentru noi, cei care lucrăm la secţiile se-

(Continuare în pag. 3)

HOTĂRÎREA Comitetului Central al P. M. R. și a Consiliului de Miniștri al R. P. Romîne privind îmbunătățirea învățămîntului seral și fără frecvență de cultură generală și superior

(Urmare din pag. 1)

În scopul îmbunătățirii învățămîntului seral și fără frecvență Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne

HOTĂRĂSC:

Începînd cu anul școlar 1959/1960, învățămîntul seral și fără frecvență se organizează după cum urmează:

I. Învățămîntul seral de cultură generală

1. Învățămîntul seral de cultură generală asigură muncitorilor din industrie și agricultură condițiile pentru completarea studiilor de învățămînt mediu fără a părăsi producția.

Durata acestei forme de învățămînt este de 4 ani.

2. Învățămîntul seral de cultură generală se desfășoară în cadrul următoarelor unități:

a) școli serale pentru tineretul muncitor organizate pe lîngă întreprinderile industriale și agricole:

b) secții serale pentru tineretul muncitor organizate în cadrul școlilor medii de cultură generală.

3. La cursurile învățămîntului seral vor fi admiși numai absolvenți ai școlilor profesionale de ucenici, ai școlilor de meserii și ai școlilor agricole, cu stagiu în producție de cel puțin un an după terminarea acestor școli. Mai pot fi admiși în mod excepțional muncitori din producție care au absolvit școala de 7 ani, au făcut ucenicia, au un stagiu de cel puțin trei ani ca lucrător calificat și dovedesc înclinații și aptitudini pentru învățătură. Pentru a fi primiți în învățămîntul seral ei vor trebui să-și completeze studiile în cadrul cursurilor de pregătire de 6 luni prevăzute la punctul 17.

4. Selecționarea muncitorilor care urmează a fi admiși la cursurile învățămîntului seral se va face în fiecare întreprindere, dintre muncitorii cu bune rezultate în producție și cu o activă participare la viața obștească. Selecționarea se va efectua de către o comisie formată din directorul întreprinderii, delegatul organizației de partid, secretarul organizației U.T.M., președintele comitetului de întreprindere și directorul școlii. Pentru muncitorii din agricultură comisiile vor fi formate din delegatul comitetului raional de partid, al comitetului raional U.T.M., șeful secției de învățămînt și cultură a sfatului popular raional și președintele consiliului sindical raional.

5. Planul de școlarizare și rețeaua școlilor, planurile și programele de învățămînt se stabilesc de către Ministerul Învățămîntului și Culturii cu consultarea departamentelor interesate.

La întocmirea planurilor și programelor se va ține seama și de cunoștințele primite de elevi în școlile profesionale.

Structura anului școlar pentru învățămîntul seral se stabilește de Ministerul Învățămîntului și Culturii, ținînd seama de specificul unităților școlare.

6. După promovarea ultimei clase, elevii depun examen de maturitate. Promovarea elevilor de la o clasă la alta și susținerea examenului de maturitate se face în conformitate cu normele elaborate de Ministerul Învățămîntului și Culturii.

7. Directorii și cadrele didactice de la școlile și secțiile serale pentru tineretul muncitor se numesc de către comitetele executive ale sfaturilor populare regionale, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, iar salarizarea se asigură prin bugetele acestora.

Pentru buna desfășurare a procesului instructiv-educativ, pentru o cît mai temeinică pregătire a elevilor, la școlile și secțiile serale directorii și profesorii vor fi numiți dintre cele mai bune cadre didactice care au o temeinică pregătire profesională și pedagogică, un stagiu la catedră de cel puțin 5 ani, cu nivel politico-ideologic corespunzător, însuflețite de dorința de a contribui la ridicarea nivelului științific și cultural al clasei muncitoare.

8. Cadrele didactice de la școlile și secțiile serale pentru tineretul muncitor vor primi un spor de salariu al cărui cuantum va fi reglementat prin hotărîrea Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne.

9. Personalul administrativ de la școlile și secțiile serale pentru tineretul muncitor se stabilește potrivit normativelor în vigoare. Numirea și salarizarea acestuia se face de întreprinderile industriale și agricole sau de comitetele executive ale sfaturilor populare, după apartenența unității școlare respective.

10. Întreprinderile industriale și agricole pe lîngă care se organizează școli serale pentru tineretul muncitoresc și sătesc sînt obligate să le asigure condițiile de funcționare și să suporte din bugetele lor cheltuielile administrative gospodărești. Pe baza sumelor defalcate în acest scop, școlile își vor întocmi bugete proprii.

Întreprinderile cu număr redus de muncitori pe lîngă care nu este rațional să se organizeze școli serale, vor trimite elevi la secțiile serale ce se vor organiza pe lîngă școlile de cultură generală din localitate.

Pentru secțiile serale baza materială și cheltuielile bugetare se asigură de către comitetele executive ale sfaturilor populare, iar sumele necesare se înscriu în bugetele unităților școlare pe lîngă care funcționează secțiile serale.

11. Pentru oamenii muncii din agricultură și alți oameni ai muncii care se încadrează în prevederile articolului 3, dar care prin natura activității lor sau prin locul lor de muncă nu pot frecventa cu regularitate cursurile serale, se pot organiza cursuri fără frecvență.

12. Învățămîntul de cultură generală fără frecvență se organizează ca secții pe lîngă școlile medii de cultură generală — cursuri de zi.

13. Pentru a veni în ajutorul pregătirii elevilor, întreprinderile, precum și școlile medii de cultură generală care au secții fără frecvență pot organiza consultații.

14. În învățămîntul de cultură generală fără frecvență promovarea elevilor de la o clasă la alta se face prin examene ce se dau în sesiuni stabilite de Ministerul Învățămîntului și Culturii.

Într-un an școlar elevii se pot prezenta la examene numai pentru o singură clasă.

15. Pentru a înlesni pregătirea și prezentarea la examenele învățămîntului de cultură generală fără frecvență, elevilor li se pot acorda înlesnirile prevăzute la art. 28.

16. În mod excepțional, în învățămîntul de cultură generală fără frecvență, în limita planului de școlarizare stabilit de Ministerul Învățămîntului și Culturii, pot fi recomandați și alți oameni ai muncii în vîrstă de cel mult 30 de ani care lucrează în aparatul de stat, economic și în organizații obștești cu state de serviciu îndelungate în slujba regimului democrat-popular, care n-au avut posibilitate anterior să-și completeze studiile și-și exprimă dorința de a le completa în prezent.

17. Pentru oamenii muncii care nu au absolvit o școală profesională sau agricolă ori au absolvit o astfel de școală cu durata mai mică de 3 ani și sînt recomandați pentru a urma învățămîntul seral sau fără frecvență, întreprinderile industriale și agricole vor organiza cursuri de pregătire cu durata de 6 luni.

18. Pentru oamenii muncii care nu au absolvit școala elementară de 7 ani și manifestă dorința de a-și completa cunoștințele se pot organiza cursuri serale sau fără frecvență pentru clasele V-VII în cadrul școlilor și secțiilor serale pentru tineretul muncitor sau al secțiilor fără frecvență. Într-un an școlar aceștia pot promova numai o singură clasă.

19. Candidații recomandați pentru a urma învățămîntul de cultură generală seral și fără frecvență vor fi supuși unei probe de verificare a cunoștințelor, de limba romînă și matematică.

II. Învățămîntul superior seral și fără frecvență

Învățămîntul superior seral și fără frecvență dă posibilitatea muncitorilor, maiștrilor și tehnicienilor care lucrează efectiv în producție și doresc să capete o calificare superioară să urmeze o facultate în specialitatea lor, fără a părăsi locul de muncă.

20. Admiterea în anul I la învățămîntul superior seral și fără frecvență se face pe bază de concurs, la care se pot prezenta persoanele care îndeplinesc următoarele condiții:

— lucrează direct în producția industrială și agricolă ca muncitori calificați, maiștri sau tehnicieni, au o vechime de cel puțin 3 ani în specialitate;

— au absolvit școala medie de cultură generală cu examenul de maturitate, sau o școală echivalentă cu diplomă;

— sînt fii de oameni ai muncii.

21. Selecționarea candidaților recomandați pentru concursul de admitere în învățămîntul superior seral și fără frecvență se va face în întreprinderi de către comisia prevăzută la art. 4, formată din directorul întreprinderii, delegatul organizației de partid, președintele comitetului de întreprindere și secretarul organizației U.T.M. Vor fi recomandați tinerii muncitori din producție care și-au completat studiile medii de cultură generală, au dat bune rezultate în producție, participă activ la viața obștească, manifestă dorința să-și ridice nivelul profesional.

Acei dintre ei care vor dori să urmeze învățămîntul superior, cursurile de zi, vor avea prioritate la obținerea burselor.

22. La concursul de admitere în învățămîntul superior seral și fără frecvență se pot prezenta și muncitori sau tehnicieni în vîrstă de cel mult 35 de ani, care au școala medie terminată și o vechime de cel puțin 3 ani în producție și cărora li s-au încredințat funcții în aparatul de partid, de stat și în organizațiile obștești. În acest caz, recomandarea va fi făcută de ministerul sau conducerea organizației centrale de care depinde.

23. Cadrele didactice care predau la clasele V—VII în mediul sătesc și nu au pregătire corespunzătoare, în vîrstă de cel mult 35 de ani, vor putea urma învățămîntul superior fără frecvență în specialitatea pe care o profesează.

Aceste cadre didactice se pot înscrie la concursul de admitere dacă îndeplinesc următoarele condițiuni:

— funcționează în învățămînt de cel puțin 3 ani în specialitatea facultății la care se înscriu;

— sînt recomandați de către o comisie formată din șeful secției de învățămînt a sfatului popular raional, un delegat al comitetului raional de partid și un delegat al consiliului sindical raional.

Comisia va selecționa în primul rînd cadre didactice cu bune rezultate în munca didactică, care au merite deosebite în munca de culturalizare a maselor și de transformare socialistă a agriculturii, fii ai clasei muncitoare, ai țărănimii muncitoare și fii de învățători și profesori.

Într-un an studenții cursurilor fără frecvență pot promova un singur an de studiu.

24. Planul de școlarizare și rețeaua învățămîntului seral și fără frecvență se stabilesc prin planul anual de școlarizare aprobat de Consiliul de Miniștri.

25. În scopul îmbunătățirii procesului de învățămînt, Ministerul Învățămîntului și Culturii va organiza în centrele muncitorești prevăzute în anexă cercuri de studii pentru studenții care urmează învățămîntul fără frecvență.

26. Instituțiile de învățămînt superior care au secții serale sau fără frecvență vor organiza pentru studenții acestor secții consultații și meditații, lucrări practice de laborator și vor asigura cursuri tipărite pentru toate disciplinele.

27. Studenții — fii ai oamenilor muncii — care în prezent urmează cursurile învățămîntului superior seral sau fără frecvență vor continua studiile, îndeplinindu-și conștiincios îndatoririle școlare, prezentînd facultății lor recomandarea întreprinderilor, instituțiilor sau sfaturilor populare unde lucrează.

Vor fi exmatriculați din învățămîntul superior seral și fără frecvență acei studenți care nu au absolvit școala medie cu examen de maturitate sau o școală echivalentă cu diplomă.

Dispozițiuni finale

28. Elevilor și studenților înscriși la cursurile serale și fără frecvență li se vor acorda următoarele înlesniri:

a) Vor fi programați în schimburi de producție care să le permită frecventarea zilnică a cursurilor și pregătirea pentru lecții.

b) Nu vor fi folosiți la munci suplimentare în zilele de școală.

c) Li se va acorda un concediu de studii plătit cu durata de 30 zile pe an, în afara concediului legal de odihnă, cu condiția de a-și îndeplini îndatoririle de producție și de a promova an de an clasele. Pentru elevii din ultimul an care se încheie prin examen de maturitate, concediul pentru studii se majorează de la 30 la40 de zile. Aceste concedii se vor putea acorda după dorința elevilor, eșalonate sau integral.

Indemnizația pentru concediu de studii a elevilor și studenților care urmează învățămîntul seral și fără frecvență va fi egală cu salariul mediu pe timpul respectiv, nedepășindu-se însă suma de 1.000 lei lunar.

d) Studenților și absolvenților din învățămîntul seral și fără frecvență care se prezintă la examenul de stat sau la examenul de maturitate li se va putea acorda la cerere un concediu fără plată de cel mult 15 zile.

e) Elevii și studenții înscriși la cursurile serale și fără frecvență sînt scutiți de plata taxelor școlare.

f) Cheltuielile pentru transportul studenților la examenul cursurilor fără frecvență în altă localitate decît aceea în care au locul de muncă vor fi suportate de către întreprinderi și instituții, iar pentru studenții — cadre didactice — de către Ministerul Învățămîntului și Culturii.

g) Ministerul Învățămîntului și Culturii va lua măsuri ca, pe timpul sesiunilor de examene, studenții de la învățămîntul superior fără frecvență să fie cazați în cămine și să ia masa la cantinele studențești, contra cost.

29. Comitetul de Stat al Planificării și Ministerul Finanțelor vor aloca sumele necesare pentru înfăptuirea prevederilor prezentei hotărîri.

Ministerele economice vor controla și îndruma întreprinderile din subordinea lor pentru asigurarea condițiilor corespunzătoare aplicării prezentei hotărîri.

30. Ministerul Învățămîntului și Culturii va elabora în termen de 30 zile de la apariția prezentei hotărîri regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea învățămîntului seral și fără frecvență.

31. Se abrogă toate prevederile și dispozițiile anterioare privitoare la învățămîntul seral și fără frecvență de cultură generală și superior.

★

Pe baza hotărîrii de față ministerele de resort, conducerile întreprinderilor, comitetele executive ale sfaturilor populare, conducerile institutelor de învățămînt superior, cărora li se încredințează sarcina de a avea școli sau secții de învățămînt seral și fără frecvență trebuie să ia toate măsurile necesare în vederea bunei organizări și desfășurări a acestui învățămînt. O răspundere deosebită revine în această privință Ministerului Învățămîntului și Culturii care are sarcina de a coordona, controla și îndruma întregul învățămînt seral și fără frecvență.

Cadrele didactice de la cursurile serale și fără frecvență cărora li se acordă marea cinste de a contribui la ridicarea noii intelectualități din rîndurile poporului muncitor, au datoria de a pune toată capacitatea și puterea lor de muncă pentru asigurarea unui nivel înalt al învățămîntului seral și fără frecvență.

Organele și organizațiile sindicale și de tineret au sarcina să atragă pe cei mai înaintați tineri muncitori în învățămîntul seral și fără frecvență, să mobilizeze elevii și studenții în obținerea celor mai bune rezultate la învățătură, să se preocupe sistematic de buna funcționare a învățămîntului seral și fără frecvență.

Comitetele regionale, raionale și orășenești de partid, organizațiile de partid din întreprinderi, școli și institute de învățămînt superior trebuie să acorde o permanentă atenție învățămîntului seral și fără frecvență, să vegheze la îndeplinirea întocmai a prevederilor prezentei hotărîri, la justa selecționare a oamenilor muncii pentru învățămîntul seral și fără frecvență, la îmbunătățirea continuă a acestui învățămînt — mijloc important de formare a unor cadre cu înaltă calificare profesională și nivel ridicat de cultură, ieșite din rîndurile clasei muncitoare și țărănimii muncitoare, devotate trup și suflet cauzei construirii socialismului în patria noastră.

Prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn

GH. GHEORGHIU-DEJ

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne

CHIVU STOICA

Crește prestigiul școlii serale

(Urmare din pag. 1)

rale, sînt deosebit de importante paragrafele care arată că cei ce urmează a fi admiși în învățămîntul seral vor fi selecționați în fiecare întreprindere dintre cei mai buni muncitori verificați în procesul muncii și în activitatea obștească. Avem astfel garanția că vor pătrunde în învățămîntul seral și fără frecvență cei mai destoinici oameni ai muncii, dornici să învețe. Aceasta va avea ca urmare îmbunătățirea hotărîtoare a situației la învățătură și disciplină a elevilor. Elementele cu manifestări huliganice, cei care nu reușesc la cursurile de zi, n-au ce căuta nici la cursurile serale. Prestigiul școlii serale se ridică acum la nivelul pe care de fapt îl merită.

Socotim ca fiind foarte bine venită organizarea unor cursuri de pregătire cu durata de 6 luni pentru cei recomandați să intre în învățămîntul seral și care nu au cunoștințe suficiente pentru a-și asigura de la început materia ce se predă aici. De asemenea, este foarte bine că se va pune capăt fluctuației de cadre care a avut loc pînă acum în învățămîntul seral. Selecționarea cadrelor didactice ce vor preda în acest învățămînt, criteriile după care se va realiza această selecționare sînt de fapt cheia succesului pregătirii temeinice a elevilor.

Întreaga Hotărîre reflectă atenția pe care partidul și guvernul o arată tinerilor din industrie și agricultură hotărîți să învețe, grija pentru crearea unei intelectualități izvorîte din popor și legate de năzuințele lui.

MARIA N. POPESCU
directoarea secției serale a Școlii medii nr. 7 din București

Dorință împlinită

Am primit cu nespusă bucurie Hotărîrea Comitetului Central al P. M. R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. privind îmbunătățirea învățămîntului seral și fără frecvență.

Acum cîțiva ani, cînd am terminat școala profesională agricolă, socoteam că ceea ce am învățat este de ajuns pentru a-mi putea îndeplini sarcinile pe care le aveam ca brigadier al gospodăriei agricole de stat din Oltenița. Dar gospodăria noastră se dezvoltă de la an la an și, o dată cu aceasta, se cere să folosim noi metode de muncă, noi mijloace de cultivare științifică a pămîntului. Dacă, de pildă, cu cîtva timp în urmă nu se aplicau asolamentele și îngrășămintele sau nu se făcea arătul de toamnă, acum toate acestea sînt absolut necesare. Introducerea noilor metode de muncă ne cere și nouă, celor ce lucrăm în agricultură, o pregătire superioară.

Am încercat să dobîndesc singur o asemenea pregătire. Nu o dată am început să citesc manuale din care să aflu metode noi pentru a obține un randament sporit în cultivarea orezului. M-am lovit însă, întotdeauna, de greutățile pe care mi le punea în cale lipsa unor cunoștințe de cultură generală. Nu înțelegeam terminologia științifică, nu reușeam să descifrez diferite formule. Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. privind îmbunătățirea învățămîntului seral și fără frecvență de cultură generală și superior îmi arată clar ce am de făcut. Nouă, tinerilor din industrie și agricultură, ni se dă posibilitatea de a ne lămuri cunoștințele. În anul care urmează mă voi înscrie la cursurile secției serale de pe lîngă școala medie din localitate. Voi reuși astfel ca, rămînînd în producție și continuînd să-mi fac datoria pe ogoarele gospodăriei, să-mi completez bagajul cunoștințelor de cultură generală. Și voi putea merge atunci și mai departe în învățămîntul agricol superior, căci astăzi sînt deschise în fața noastră, a muncitorilor și țăranilor muncitori, căi largi spre însușirea celei mai înalte calificări.

Arătîndu-mi recunoștința caldă față de regimul nostru, față de partid și guvern, îmi iau angajamentul să muncesc neobosit, să învăț cu toată rîvna, să-mi pun toată priceperea și toate cunoștințele în slujba înfloririi patriei.

ION COSTACHE
brigadier, G.A.S.-Oltenița, secția Chirnogi

Imbold puternic

Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. privind îmbunătățirea învățămîntului seral și fără frecvență de cultură generală și superior are pentru noi, cadrele didactice de la sate, care nu avem calificarea corespunzătoare, o deosebită însemnătate.

Pentru mine personal, Hotărîrea Partidului și Guvernului constituie un imbold atît în munca profesională, cît și în cea pe tărîm obștesc. În cei aproape patru ani de practică la catedră ca profesor de științe naturale la clasele V—VII, ca și în munca de culturalizare a maselor și de transformare socialistă a agriculturii, mi-am dat seama că îmi este foarte necesară o calificare superioară. Desigur, am dobîndit oarecare experiență în specialitatea pe care o predau, dar dorința de a asigura elevilor un nivel cît mai ridicat de cunoștințe, de a le forma o concepție științifică despre lume și viață, dorința de a fi un propagandist cît mai bun al politicii partidului mă face să simt la tot pasul nevoia de a studia.

Îmbunătățirile aduse prin Hotărîre în organizarea învățămîntului seral și fără frecvență, înlesnirile create mă vor ajuta ca, înscriindu-mă la cursurile fără frecvență, să-mi ridic calificarea pe o treaptă superioară. Ca și ceilalți studenți, mă voi putea bucura de condițiile deosebit de bune create prin Hotărîre: concedii de studii plătite, scutire de plata taxelor școlare, cercuri de studii, consultații, lucrări practice de laborator.

Sporindu-mi eforturile în activitatea mea de zi cu zi, în școală și în rîndurile țărănimii muncitoare, mă voi strădui să merit pe deplin cinstea de a fi admis la cursurile fără frecvență

ANTON ENACHE
Școala de 7 ani din comuna Drăgănești

100 de ani de la nașterea lui A. S. POPOV

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, marii fizicieni ai lumii se preocupau de punerea în evidență a undelor electromagnetice și a proprietăților acestora — de reflecție, refracție, polarizare etc. — urmărind verificarea teoriei lui Maxwell. Toate experiențele efectuate confirmau existența undelor electromagnetice — dar, limitîndu-se la faza de laborator, nu arătau perspectivele acestora.

Iată însă că un tînăr cercetător în domeniul fizicii începe să se preocupe de aceste experiențe și sub aspectul perspectivelor aplicării lor în practică. După doi ani de muncă perseverentă, el reușește să realizeze radiotelegrafia în memorabila zi de 7 mai 1895, zi intrată în istorie ca „ziua radio-ului". Acest tînăr era renumitul savant rus de mai tîrziu A. S. Popov.

Alexandr Stepanovici Popov s-a născut la 16 martie 1859 la Turin, mic orășel minier pe întinsul guberniei Perm din Ural. Aici urmează și primele cursuri școlare. Dragostea și înclinațiile sale către științele naturii îl fac să plece în 1877 la Petersburg, unde, în urma unui examen pe care-l trece în mod strălucit, este admis la Facultatea de fizico-matematici. În anul 1883, terminînd cursurile universitare, A. S. Popov începe să lucreze la Școala de mine din Petersburg. Aici, pe lîngă activitatea pur didactică, își organizează un laborator în care urmărește cu mult entuziasm și perseverență problemele electricității și magnetismului.

În experiențele privitoare la undele electromagnetice pe care le efectuează, tînărul cercetător întîmpină două mari dificultăți: obținerea unui cîmp electromagnetic puternic la distanță mare și construcția unui aparat sensibil cu care să poată capta aceste unde. De aceea își concentrează eforturile în primul rînd asupra construirii unui receptor (legat atunci de posibilitatea de a pune în evidență perturbațiile atmosferice).

Construiește în acest scop, la început, un puternic emițător de unde hertziene. Apoi realizează un „rezonator" — receptorul impulsurilor pe care le emite vibratorul. Popov a creat acest dispozitiv pe baza coherorului lui Branly — un tub de sticlă umplut cu pilitură de fier, care servea la măsurarea rezistenței circuitelor electrice. Acest prim receptor este prezentat la ședința Societății Ruse de Fizică și Chimie la 7 mai 1895.

După mai puțin de un an, lucrînd împreună cu colaboratorul său Piotr Nikolaevici Ribkin, Popov organizează prima demonstrație de radiotelegrafie pe o distanță de 250 m. Înzestrează emițătorul format dintr-un generator cu scîntei (bobina Rhumkorf) cu antenă ca cea de recepție, receptorul fiind cel prezentat cu un an în urmă, așa-numitul „înregistrator de furtuni". Semnalele emise erau aceleași cu cele utilizate în transmisiunile pe fire cu aparate de tip Morse. La recepție coherorul era activat cu un ciocănel acționat de un electromagnet.

Demonstrația a avut loc la 24 martie 1896. Începînd de atunci Popov îmbunătățește neîncetat sistemul. Raza de acțiune crește, ajungînd în 1900 la 45 km. El organizează mereu demonstrații, iar apoi, solicitat de amiralitatea rusă, începe studiul legăturii prin radio între vase sau între acestea și stația instalată în orașul Kronstadt.

De asemenea, folosește cu succes transmisiunile radiotelegrafice în timpul lucrărilor de repunere pe linie a crucișătorului „Amiral Apraxin", eșuat lîngă insula Hochland, participă la salvarea unor pescari aflați pe un sloi desprins de țărm, informînd la timp prin radio spărgătorul de gheață „Ermak".

În Marea Baltică, ca și în Marea Neagră mai tîrziu, Popov efectuează experiențe din ce în ce mai reușite. Printre altele, el reține și faptul că se poate realiza o locație a obiectelor cu ajutorul undelor electromagnetice, enunțînd astfel principiul radio-locației moderne

Rezultatele obținute încep să arate utilitatea aplicării invenției pe scară largă în practica curentă și în special în navigație.

Numele lui Popov, ca și invenția sa, încep să circule. În această perioadă, însă, apare și prima lucrare a lui Marconi referitoare la radiotelegrafie, în numărul din iulie 1896 al revistei „The Electrician". În jurul anului 1900 Marconi reușește și el să asigure o radio-legătură peste Canalul Mînecii, iar în 1901 transmite litera „S" la 3700 km. peste Atlantic. Multă lume a crezut, din cauza celor relatate de presa capitalistă a vremii, că Marconi a fost inventatorul radiotelegrafiei. Lucrurile însă n-au stat de loc așa și încă atunci, în 1900, juriul Expoziției internaționale de electricitate de la Paris a decernat lui Popov medalia de aur, iar în 1903, la primul Congres de radiotelegrafie de la Berlin, s-a luat în discuție paternitatea invenției și s-a acordat prioritate lui Popov.

După primele încercări reușite, Popov aduce o serie de îmbunătățiri — în special la antene și la detector.

În plină putere creatoare și după ce a fost numit pentru meritele sale deosebite profesor (1901), apoi director al Institutului electrotehnic din Petersburg (1905) și președinte al Societății ruse de fizică și chimie (1906), se îmbolnăvește grav. Moare la 13 ianuarie 1906, în urma unei congestii cerebrale.

Deși în Rusia au existat o serie de continuatori demni ai lui Popov, perfecționarea și folosirea invenției sale s-a desfășurat într-un ritm extrem de lent. Această situație se explică prin înapoierea socială și tehnică de pe vremea regimului țarist.

În patria de drept a radioului, descoperirile lui Popov au fost puse în valoare abia după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. În anii puterii sovietice aceste cercetări au fost dezvoltate la nivelul cerințelor tehnicii socialismului și comunismului, au devenit un bun al maselor. Mărturii sînt primele alternatoare de frecvență ridicată, primele lămpi de emisie de mare putere, prima transmisiune radiodifuzată a concertelor (1922, Radio-Moscova) etc. — expresie a energiilor descătușate ale oamenilor sovietici.

Transmisiunile de televiziune, radarul, aplicațiile radioului în industrie, în telecomenzi și, de curînd, în tehnica ghidajului, în transmiterea datelor din cosmos cu ajutorul aparatelor cu care sînt înzestrate navele respective, își au originea în epocala descoperire a lui A. S. Popov. De aceea, el ocupă un loc de frunte în istoria științei și tehnicii, iar memoria lui este cinstită prin omagiul pe care întreaga omenire i-l aduce.

Ing. C. ȘERBU

Zi de odihnă colectivă

Organele sindicale din patria noastră se străduiesc în permanență să găsească forme cît mai variate și mai atractive de activitate în rîndurile oamenilor muncii, forme legate de specificul domeniului în care lucrează aceștia și care să le dea prilejul de a-și împărtăși totodată experiența și metodele de muncă. Pentru cadrele didactice, îndeosebi pentru cele din mediul sătesc, au început să fie organizate din ce în ce mai des zile de odihnă colectivă, ceea ce le dă posibilitatea să se cunoască mai bine între ele, să-și petreacă timpul liber în mod plăcut și instructiv.

O astfel de zi de odihnă — la care au participat peste 300 de cadre didactice din regiunea București, fruntașe în activitatea instructiv-educativă și în munca politică și culturală de masă — a fost organizată de curînd de către secția de învățămînt și cultură a sfatului popular al regiunii București în colaborare cu consiliul sindical regional, sprijinite de comitetul regional de partid.

Cu acest prilej au luat cuvîntul tovarășul Nicolae Pascu, secretar al Consiliului Central al Sindicatelor, și tovarășul Alexandru Lascu, secretar al Comitetului regional București al P.M.R. Subliniind importanța unor asemenea acțiuni, vorbitorii au arătat că organele sindicale se vor ocupa în viitor de extinderea zilelor de odihnă colectivă pentru cadrele didactice și de mai buna lor organizare.

Participanții la ziua de odihnă și-au împărtășit reciproc realizările obținute în munca de instruire și educare a tineretului, metodele folosite în munca politică și culturală de masă și în acțiunea de transformare socialistă a agriculturii. Ei au vizitat împreună Muzeul de istorie a partidului, au vizionat spectacolul de balet „Lacul lebedelor" și au asistat la un bogat program artistic pe care l-a prezentat în fața lor colectivul Teatrului de estradă al regiunii București. În continuare au participat la reuniunea tovărășească organizată în cinstea lor.

Schimbul de experiență pe care îl prilejuiește organizarea unor asemenea zile de odihnă pentru cadrele didactice care muncesc la sate este deosebit de util acum, cînd acestea sînt chemate să contribuie tot mai mult la traducerea în viață a sarcinilor importante ce stau în fața agriculturii noastre. În același timp, vizitarea de muzee, vizionarea de spectacole și alte asemenea activități contribuie în mare măsură la lărgirea orizontului cultural-artistic al învățătorilor și profesorilor de la sate, iar timpul petrecut împreună creează un climat favorabil pentru închegarea colectivelor de cadre didactice.

Inițiativa Consiliului sindical regional și a secției de învățămînt și cultură a regiunii București, care s-au străduit să organizeze pentru cadrele didactice fruntașe în muncă o zi plăcută și totodată folositoare, merită toată aprecierea. Valoarea recreativă, importantul rol instructiv, precum și influența pozitivă asupra muncii învățătorilor și profesorilor pledează cu prisosință pentru ca manifestări colective de acest gen, bine organizate, să intre în tradiție. O zi de odihnă în colectiv aduce destulă voie bună după o perioadă de activitate rodnică. Asemenea prilejuri constituie o recunoaștere a muncii lor neobosite și dau imbold slujitorilor școlii să contribuie cu și mai mult devotament la făurirea unei vieți noi în satele unde muncesc.

M. C.

De la Ministerul Învățămîntului și Culturii

Etapa locală a olimpiadei micilor matematicieni și fizicieni (pentru clasele V—VII) se amînă pentru prima duminică după terminarea vacanței de primăvară.

Etapa regională a olimpiadelor de matematică și fizică pentru elevii școlilor medii, pedagogice, profesionale și școlilor tehnice se amînă pentru 4—5 aprilie a.c.

Etapa finală — pe țară — se va desfășura în zilele de 25—29 aprilie a.c.

★

Direcția educației tineretului școlar din Ministerul Învățămîntului și Culturii roagă secțiile de învățămînt și cultură regionale și raionale, directorii de școli și pe tovarășii profesori și învățători să facă propuneri privind conținutul activităților organizate cu elevii în timpul vacanței de vară.

Propunerile se vor trimite pînă la 30 martie 1959 pe adresa Ministerului Învățămîntului și Culturii — Direcția educației tineretului școlar.

Noi proiecte-tip de construcții școlare

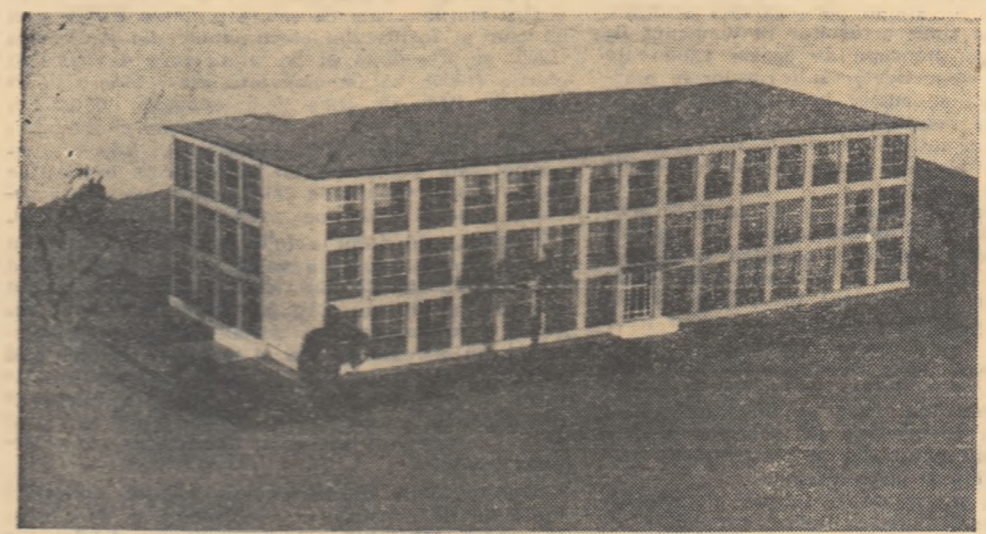

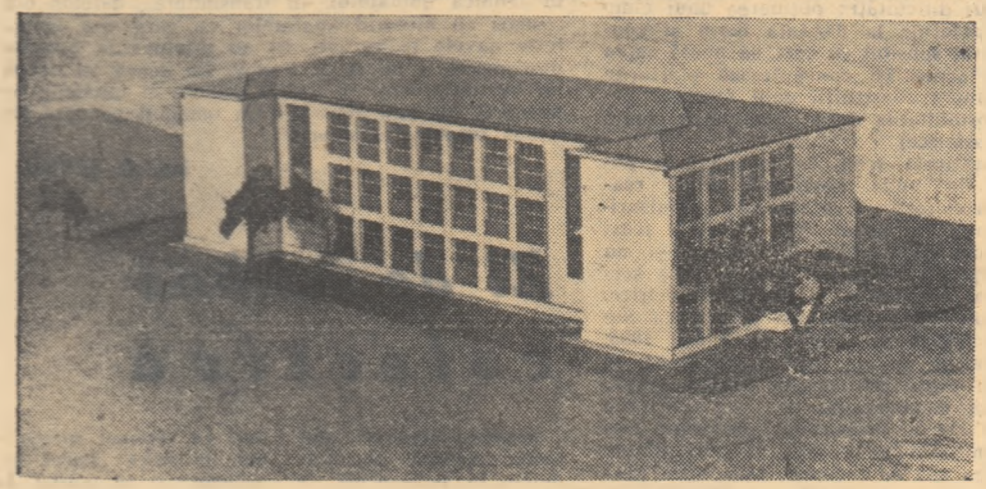

MACHETA ŞCOLII CU 16 SALI DE CLASA
(văzută din față și din spate)

Plenara C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958 a pus în fața sectorului de construcții sarcina de a îmbunătăți proiectele-tip, de a reduce prețul de cost al construcțiilor prin găsirea unor soluții cît mai economicoase.

Pentru construirea unor localuri de școală care să corespundă noilor necesități ale învățămîntului și în același timp realizate la un preț de cost cît mai redus, Ministerul Învățămîntului și Culturii, în colaborare cu Institutul de proiectări pentru construcții tip a luat măsuri pentru refacerea vechilor proiecte-tip, pentru îmbunătățirea lor. S-au elaborat proiecte noi pentru școala cu patru săli de clasă și pentru școala cu opt săli de clasă din mediul rural, ca și pentru școlile cu opt săli de clasă și cu 16 săli de clasă din mediul urban.

Printr-o mai justă amplasare și distribuție interioară a încăperilor și a spațiilor de circulație, precum și prin aplicarea unor sisteme mai economice de construcții, s-au obținut reduceri însemnate ale prețului de cost, deși prin noile proiecte s-au adăugat unele încăperi (funcțiuni) noi necesare dezvoltării învățămîntului. Astfel, pe baza noilor proiecte, prețul de cost al unei săli de clasă la școala cu patru săli de clasă s-a redus de la 77.800 lei la 57.000 lei; la școala cu opt săli de clasă din mediul rural de la 84.500 lei la 68.000 lei; la cea cu opt clase din mediul urban, de la 111.300 lei la 86.600 lei, iar la școala cu 16 săli de clasă de la 131.710 lei la 96.500 lei.

La construcțiile ce se execută prin contribuție voluntară, prin folosirea unor materiale existente pe plan local și prin efectuarea transportului și a altor lucrări executate în mod voluntar, prețul de cost al unei săli de clasă la școala cu patru clase se poate reduce pînă la 37.000 lei.

În felul acesta, prin reducerea prețului de cost, cu aceleași mijloace bănești se va putea construi un număr mult mai mare de săli de clasă.

În noile proiecte-tip s-au introdus funcțiuni noi: laboratoare pentru chimie-biologie și fizică-matematică (dimensionate pentru mobilier special și cu instalațiile corespunzătoare), ateliere pentru lucrări practice (cu depozitele respective). De asemenea, pe lîngă localurile cu 8 și cu 16 săli de clasă, s-au prevăzut săli de gimnastică — separate de localul școlii, dar avînd legătură cu el și fiind prevăzute cu toate funcțiunile necesare educației fizice.

Proiectele prevăd ca majoritatea sălilor de clasă să aibă aceeași orientare, ceea ce permite posibilități multiple de amplasare, în funcție de orientarea terenurilor și a drumurilor de acces; se mărește luminozitatea naturală a claselor prin crearea unor ferestre mari, cu tîmplărie specială pentru ventilare și aerisire. Intrările principale în clădire și ieșirile spre curte vor fi mai comode.

Dăm mai jos caracteristicile proiectelor pentru școala cu patru săli de clasă și pentru școala cu 16 săli de clasă pe care le prezentăm aici.

Școala cu 4 săli de clasă cuprinde, pe lîngă sălile de clasă, un laborator cu depozitul respectiv, o cancelarie, un cabinet pentru director, o bibliotecă-cameră pentru pionieri, o cameră pentru material didactic. Întrucît acest tip de școală se construiește în special la sate, unde nu sînt instalații exterioare pentru alimentarea cu apă și canalizare, grupul sanitar se execută exterior localului de școală.

Av nd laborator și depozitul respectiv, acest tip de local poate fi folosit atît ca școală elementară de 4 ani, cît și ca școală elementară de 7 ani (cu funcționarea în două schimburi, I—IV și V—VII). Acolo unde nu sînt condiții pentru crearea unei școli de 7 ani se poate renunța la construirea aripei care cuprinde laboratorul, aceasta putînd fi adăugată ulterior, în funcție de dezvoltarea învățămîntului.

Școala cu 16 săli de clasă cuprinde, pe lîngă sălile de clasă respective, două laboratoare cu depozitele necesare (pentru chimie-biologie și fizică-matematică), cabinet pentru director, încăperi pentru secretariat, pentru cancelaria profesorilor, cameră pentru organizația de partid și U.T.M., cameră pentru pionieri, bibliotecă, cameră pentru material didactic, cabinet medical, precum și două ateliere, cu depozitele respective, pentru lucrări practice. Grupurile sanitare separate pe sexe sînt amplasate la parter, către ieșirile spre curtea de joc. Atelierele sînt izolate de sălile de clasă, avînd orientare opusă acestora și intrări directe. Acest tip de școală poate fi construit la orașe, unde există posibilități de folosire a instalațiilor comunale de alimentare cu apă și canalizare, de încălzire centrală, precum și posibilitatea de a se realiza instalații de apă, de electricitate și de gaze în laboratoare.

Noile proiecte-tip pun la dispoziția elevilor localuri de școală mai ieftine și care vor asigura condiții mai bune de învățătură.

Școală cu 16 săli de clasă

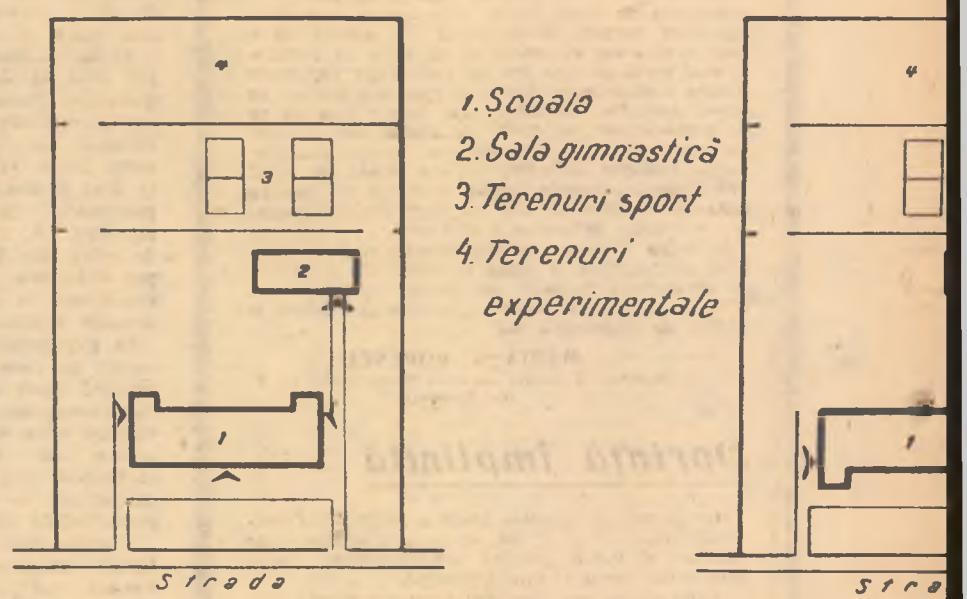

FIG. 1 — PLAN DE SITUAȚIE (amplasare)
DIMENSIUNILE TERENULUI: lungimea = 128 m.; lățimea = 81,75

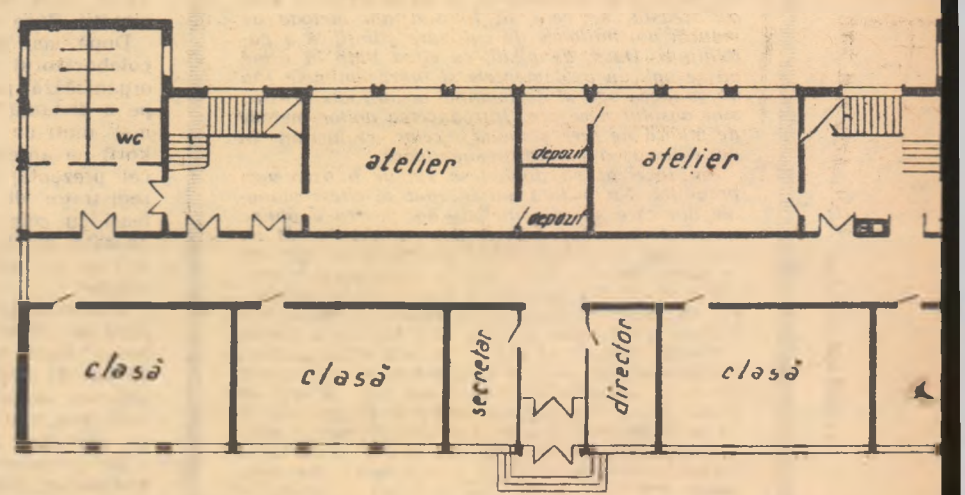

FIG. 2 — PLANUL PARTERULUI
DIMENSIUNILE CLĂDIRII: lungimea = 45,75 m.; lățimea = 18,65

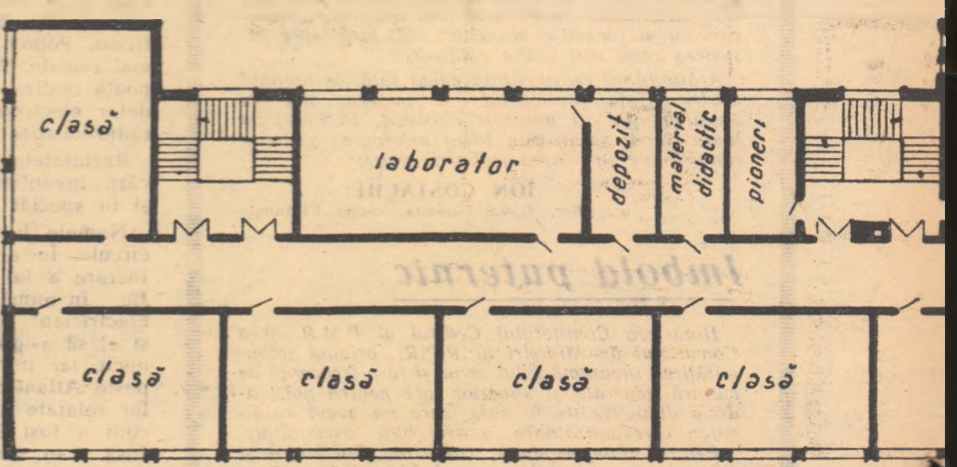

FIG. 3 — PLANUL ETAJULUI I

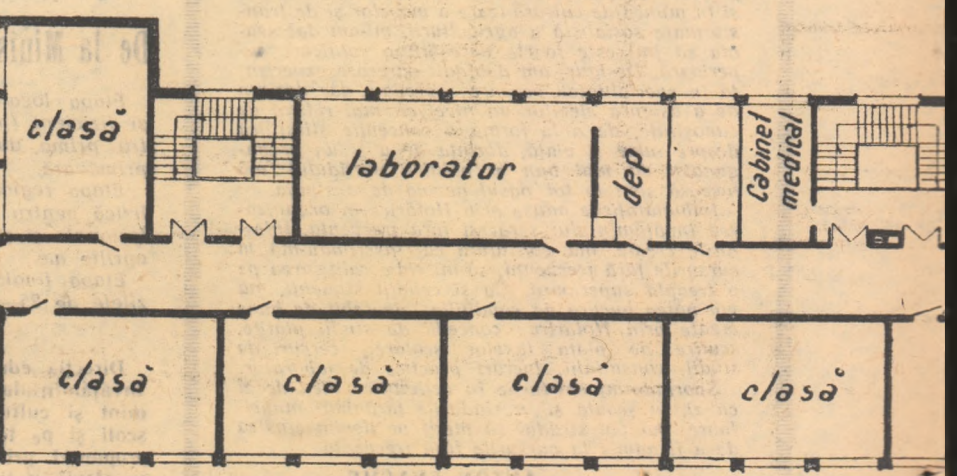

FIG. 4 — PLANUL ETAJULUI II

Prin contribuţia voluntară a ţăranilor muncitori

In multe comune şi sate din raionul Botoşani ţăranii muncitori, îndrumaţi de organizaţiile de partid, au trecut la construirea unor localuri de şcoală prin contribuţie voluntară.

In satul Talpa din comuna Blindeşti copiii ţăranilor muncitori învaţă acum într-un local de şcoală nou, terminat de curînd. Alcătuit din două săli de clasă încăpătoare şi luminoase, localul a fost construit în întregime prin contribuţia voluntară a sătenilor.

Pentru şcoala care se ridică în comuna Mînăstireni s-au încasat aproape toate sumele din contribuţia voluntară, s-au procurat 40.000 cărămizi şi 38 de m.c. de cherestea. Ţăranii muncitori au prestat peste 200 zile muncă voluntară la construirea şcolii din satul lor.

La o adunare cetăţenească care a avut loc nu de mult, sătenii au aflat, cu mare satisfacţie, că şcoala va fi dată în folosinţă la 1 septembrie 1959. Ei şi-au luat noi angajamente în ceea ce priveşte munca voluntară. În total se vor economisi prin munca voluntară a cetăţenilor 36.000 lei.

La Coşula, cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la înfiinţarea primei şcoli din comună se va inaugura o nouă construcţie şcolară. Ţăranii muncitori au transportat voluntar 40.000 de cărămizi, nisip şi pietriş şi au lucrat la săpăturile necesare temeliei, economisind astfel sume importante de bani.

In mod deosebit s-a evidenţiat în munca voluntară pentru ridicarea şcolii brigada patriotică formată din 35 de utemişti.

Şi cadrele didactice îşi aduc contribuţia la grăbirea ritmului construcţiei, desfăşurînd, alături de săteni, muncă voluntară.

★

Noi şcoli, cu săli mari, spaţioase, dotate cu mobilier nou şi material didactic suficient, se construiesc cu participarea activă a ţăranilor muncitori în numeroase sate ale raionului Huşi.

În comunele Stroeşti şi Vutcani s-au construit prin contribuţie voluntară anexe la şcolile existente şi s-au efectuat reparaţii capitale.

Multe alte şcoli care sînt prevăzute a se construi prin contribuţia voluntară a cetăţenilor sînt acum în stadiul de finisare.

★

Cu prilejul unor adunări cetăţeneşti care au avut loc în comunele raionului Bacău, ţăranii muncitori din aceste comune au hotărît să construiască prin contribuţie voluntară o serie de şcoli noi şi să mărească numărul sălilor de clasă la unele din şcolile existente. Ca urmare, în satul Salahoru din comuna Coloneşti, de pildă, nivelul lucrărilor la noua construcţie şcolară este destul de avansat. Ţăranii muncitori, membri ai întovărăşirii „1 Mai", ca şi cadrele didactice, sprijină prin muncă voluntară grăbirea ritmului construcţiei.

O sarcină imediată: terminarea construcţiilor începute

Ca urmare a grijii pe care o poartă partidul şi statul nostru pentru dezvoltarea învăţămîntului şi îmbunătăţirea bazei sale materiale, în ultimii ani au fost alocate importante fonduri băneşti şi de materiale destinate construcţiilor şcolare. An de an acestea au crescut mereu. Planul de stat pe anul 1959 prevede pentru construcţiile şcolare executate din bugetul statului de 3 ori mai multe fonduri decît în anul trecut.

Pe lîngă fondurile alocate de stat, se acordă pentru construirea de şcoli importante mijloace financiare din posibilităţi locale şi se desfăşoară o campanie din ce în ce mai largă de construcţii şcolare prin contribuţia voluntară a cetăţenilor. În ultimii ani au fost ridicate prin contribuţia voluntară a oamenilor muncii mii de săli de clasă, pe lîngă alte mii construite din fonduri centralizate.

Acesta este rezultatul creşterii conştiinţei politice şi cetăţeneşti a ţărănimii muncitoare, al creşterii setei pentru cultură din partea maselor ţărăneşti trezite la o viaţă nouă. Ţărănimea muncitoare se alătură cu entuziasm eforturilor pe care le face statul nostru, participînd prin contribuţia sa voluntară la construirea de noi şcoli şi instituţii de cultură ce pot fi executate cu forţe şi posibilităţi locale. Astfel, ţăranii muncitori din comunele Hurdugi şi Bohotin, raionul Huşi, au terminat construcţia unor noi localuri de şcoală, cei din Stroeşti şi Vutcani, din acelaşi raion, au adăugat şcolilor din satele lor noi săli de clasă. Locuitorii din comuna Salahoru, raionul Bacău, au strîns fonduri şi materiale pentru un nou local de şcoală. Numai în trimestrul IV al anului 1958 se aflau în construcţie peste 3.000 săli de clasă începute prin contribuţie voluntară.

Realizările obţinute în această direcţie dovedesc ce importante posibilităţi şi rezerve există în fiecare localitate pentru ca să se asigure elevilor condiţii cît mai bune de învăţătură în localuri de şcoală încăpătoare, igienice, bine utilate.

Nu peste tot însă aceste posibilităţi şi rezerve au fost folosite cu pricepere. În unele locuri, organele respective şi cadrele didactice s-au limitat doar la realizarea fondurilor băneşti destinate construcţiilor de şcoli prin contribuţie voluntară, fără să mobilizeze pe cetăţeni şi la procurarea unor materiale prin mijloace locale sau la efectuarea anumitor lucrări în mod voluntar. Din această cauză, o serie de construcţii şcolare n-au fost terminate la timp, deşi unele sînt începute chiar cu mai mulţi ani în urmă. Aşa, de pildă, nu de mult în regiunea Hunedoara se aflau în construcţie 16 săli de clasă începute încă din 1950, iar în regiunea Cluj 44 săli de clasă începute în 1952. Tărăgănarea terminării acestor construcţii din lipsa de preocupare a organelor respective a făcut ca unele dintre ele să fie supuse degradării. **Se impune luarea tuturor măsurilor pentru ca localurile de şcoală începute în anii anteriori să fie terminate în cel mai scurt timp şi date în folosinţă.**

Acest lucru este posibil pentru că oamenii muncii au dovedit în nenumărate rînduri dragostea cu care ştiu să răspundă la acţiunile întreprinse în folosul întregului popor. Asigurarea unor localuri cît mai bune de şcoli este una dintre aceste acţiuni mari la îndeplinirea căreia masele de cetăţeni participă cu entuziasm. Munca de mobilizare şi organizare în vederea înfăptuirii lor este însă un factor important, de aceea învăţătorii şi profesorii trebuie să se ocupe cu stăruinţă de aceasta. În cadrul grupelor sindicale trebuie să se chibzuiască bine asupra posibilităţilor ce există în fiecare localitate şi asupra acţiunilor necesare pentru construirea de şcoli.

Este foarte important ca posibilităţile şi resursele locale pentru construirea de localuri de şcoli să nu se limiteze la adunarea fondurilor, ci să se facă un pas mai departe, asigurîndu-se şi materialele de construcţie care pot fi procurate pe plan local. Aproape nu există localitate în care să nu se poată organiza confecţionarea cărămizilor necesare unui local de şcoală, oricît de mare ar fi, prin mijloace proprii. De asemenea, se poate asigura procurarea şi transportarea nisipului şi pietrişului necesar. În multe localităţi se poate asigura tot prin mijloace locale procurarea materialului lemnos şi a pietrei de fundaţie, ce poate înlocui cimentul.

Procurarea unor materiale prin mijloace locale duce la realizarea de însemnate economii şi la ieftinirea construcţiilor de localuri de şcoli.

Dar părinţii elevilor pot contribui nu numai la procurarea fondurilor şi a materialelor necesare construcţiilor şcolare. Aceştia, ca şi elevii din clasele mai mari, pot ajuta la transportarea materialelor şi la efectuarea anumitor lucrări, pot participa direct la ridicarea noilor construcţii.

Deoarece o parte din localurile de şcoală începute prin posibilităţi locale şi aflate într-un stadiu mai avansat n-au putut fi terminate din lipsa unor materiale ce nu pot fi procurate pe plan local, statul nostru democrat-popular a venit în sprijinul terminării lor. În afară de fondurile băneşti şi materiale alocate prin planul de investiţii, planurile de aprovizionare ale sfaturilor populare au fost suplimentate cu o însemnată cantitate de materiale cheie (ciment, oţel-beton, material lemnos, tablă galvanizată, ţiglă), destinate în mod special terminării localurilor de şcoli începute prin posibilităţi locale şi aflate într-un stadiu de construcţie mai avansat. Cu aceste materiale vor putea fi terminate peste 1.800 săli de clasă. Dacă ţinem seama de marile sarcini de construcţii prevăzute în planul de stat pe anul în curs, această cantitate suplimentară de materiale reprezintă un efort însemnat din partea statului şi un important sprijin pentru asigurarea condiţiilor bune de învăţătură la sate. Directorii şcolilor, învăţătorii, profesorii, cu sprijinul organizaţiilor de partid şi organizaţiilor sindicale din şcoli, al comitetelor de părinţi şi deputaţilor trebuie să mobilizeze pe cetăţeni să completeze ajutorul acordat de stat cu materiale existente pe plan local, cu muncă voluntară, pentru ca localurile în construcţie să poată fi date în folosinţă pînă la începerea noului an şcolar. Ei trebuie să stimuleze totodată pe cetăţeni pentru cumpărarea materialelor repartizate de stat cu mijloacele care le stau la îndemînă. Pot fi folosite în acest scop nu numai fondurile băneşti rezultate din contribuţia voluntară, ci şi produse agricole, dacă acest lucru este mai avantajos pentru ţăranii muncitori. Cadrele didactice au datoria să lămurească sătenilor şi această înlesnire pe care le-o acordă statul.

Utilizarea cu pricepere a materialelor alocate de stat, completarea lor prin contribuţia cetăţenilor cu materiale existente pe plan local, cu transportul materialelor şi efectuarea lucrărilor de construcţie prin muncă voluntară, creează premisele pentru terminarea în cel mai scurt timp a localurilor de şcoală începute şi pentru realizarea unor construcţii ieftine. Este necesar însă ca organele de învăţămînt să manifeste **mai multă operativitate în problema construcţiilor.** A trecut destul de mult timp de cînd li s-a comunicat suplimentarea planului de aprovizionare cu materiale, dar majoritatea organelor regionale n-au cerut încă C.S.P. să emită repartiţiile de materiale eşalonate pe trimestre şi pe sortimente.

Prin mobilizarea tuturor forţelor şi a posibilităţilor existente pe plan local şi prin folosirea judicioasă a mijloacelor materiale acordate de stat va putea fi îndeplinită în condiţii tot mai bune sarcina importantă de a termina şi de a da în folosinţă în scurt timp toate construcţiile şcolare începute.

C. MINCĂ

Şcoală cu 4 săli de clasă

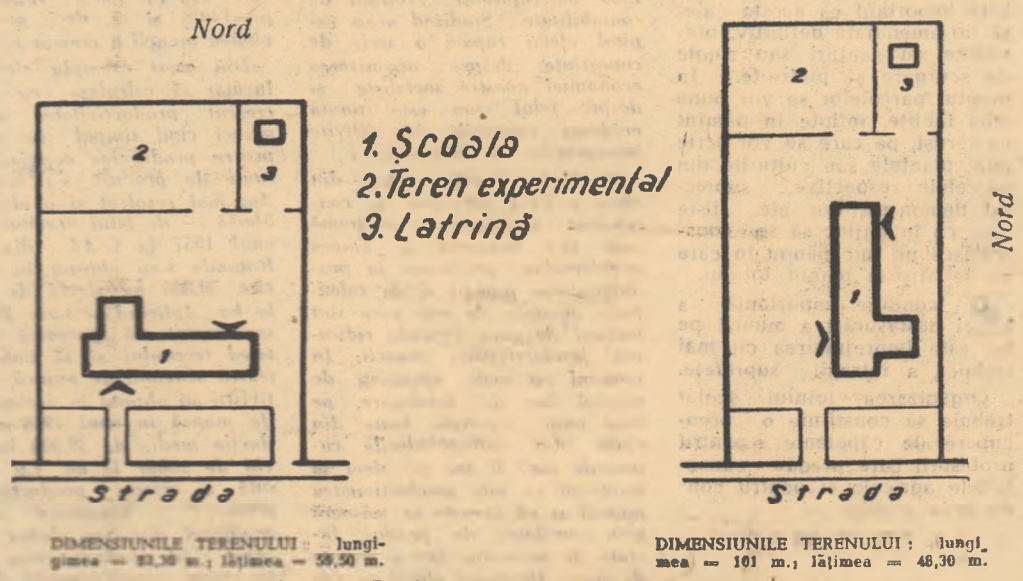

FIG. 1 — PLAN DE SITUAŢIE (amplasare)

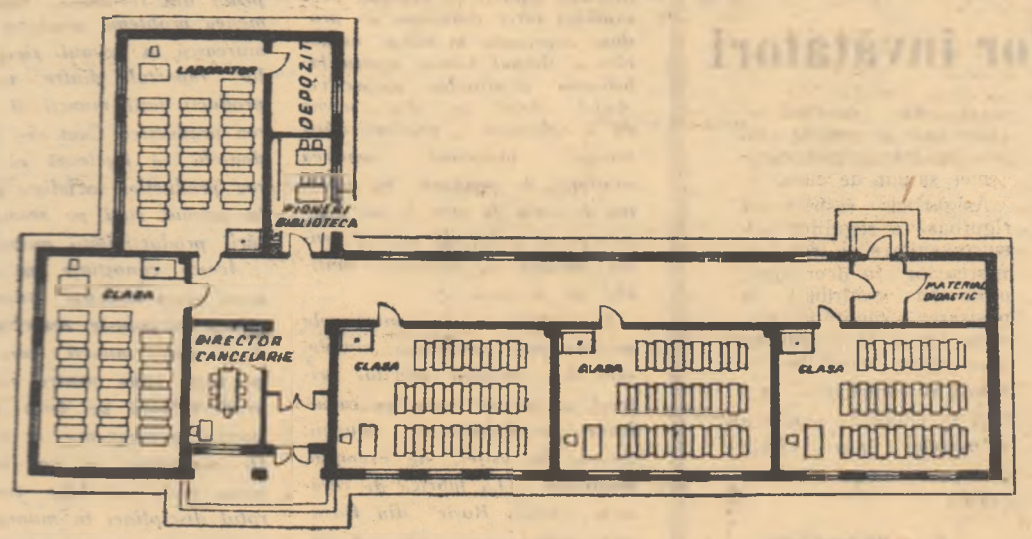

FIG. 2. — PLANUL CLADIRII

DIMENSIUNILE CLADIRII: lungimea = 39,50 m.; lăţimea = 18,30 m.

Lotul şcolar

Lotul şcolar îndeplineşte funcţiuni multiple putînd servi pentru efectuarea aplicaţiilor şi demonstraţiilor practice atît la cunoştinţele agricole cît şi la lecţiile de ştiinţe naturale.

În ceea ce priveşte cunoştinţele agricole, lotul şcolar trebuie să devină o ilustrare vie a cuprinsului lecţiilor teoretice predate în clasă, o continuare necesară a lor în condiţii concrete. La multe lecţii chiar predarea teoretică se poate desfăşura direct pe teren. În astfel de cazuri, parcelele şi culturile de pe lotul şcolar înlocuiesc desenele de pe tablă sau planşele intuitive din sala de curs, realizîndu-se astfel îmbinarea simultană dintre teorie şi practică, intuiţia directă a fenomenelor.

De aceea, prin lotul şcolar nu trebuie să înţelegem numai o suprafaţă de teren pe care cultivăm cîteva plante agricole, alese la întîmplare, fără vreun criteriu didactic precis. Lotul şcolar trebuie să cuprindă, pe cît posibil, cele mai multe din temele prevăzute în programa cunoştinţelor agricole. El trebuie să fie o concretizare a lecţiilor din manual, prezentîndu-se deci ca o carte ilustrată şi permanent deschisă privirilor şi înţelegerii elevilor. Numai un astfel de criteriu justifică rostul şi existenţa lotului şcolar.

În mod concret putem realiza această cerinţă prin mai multe acţiuni ce intră în posibilităţile oricărei şcoli şi care s-ar desfăşura în ordinea următoare.

Mai întîi măsurăm lotul şi îl desenăm, la scară, pe o planşă, constatînd astfel forma şi mărimea lui. (Această operaţie, efectuată cu elevii, constituie un bun prilej de aplicaţii la matematică). După aceasta, în funcţie de suprafaţa lotului, de calitatea terenului, de aşezarea sau înclinarea lui etc., îl împărţim în cel puţin trei părţi principale: o parte o vom rezerva pentru o colecţie de diferite plante, ca o mică grădină botanică; o altă parte o vom rezerva pentru diferite experienţe şi a treia pentru culturi agricole, livadă de pomi, viţă de vie, grădină de legume. Urmărim, deci, să asigurăm pe lot elementele esenţiale pentru predarea cursului: cunoaşterea plantelor, experimentarea diferitelor procedee de cultură şi exploatarea agricolă propriu-zisă.

Desenăm pe planşă viitoarea înfăţişare a lotului: trasăm aleea principală şi aleile despărţitoare ale marilor parcele.

Parcela cu colecţia de plante o împărţim în straturi, după numărul plantelor pe care le va cuprinde. Straturile trebuie orientate în aşa fel, încît să fie cu un capăt spre aleea principală, ca să vedem colecţia de plante fără a fi nevoiţi să intrăm în interiorul parcelei. Parcela rezervată pentru experimentări o împărţim în alte parcele, după numărul experienţelor propuse. La fel şi parcela de exploatare. Ne rezultă un plan asemănător cu desenul alăturat.

În acelaşi timp, trebuie să ne întocmim un plan de cultură. Acesta este un tabel care prevede plantele ce vom semăna, suprafeţele ce revin fiecăreia, cantitatea de sămînţă necesară sau numărul de puieţi pentru plantat.

Întocmirea planului de cultură este una din acţiunile cele mai importante ale organizării lotului şcolar, pentru că obiectivele lui trebuie să oglindească temele prevăzute în programă şi în manual. De exemplu, deoarece programa claclasei a VI-a prevede cultura unor plante agricole (cereale, leguminoase, uleioase, textile, furajere etc.), în planul de cultură al lotului vom prevedea pe parcelele de exploatare, după posibilităţi, cel puţin cîte una sau două plante din fiecare grupă menţionată. Vom ţine seama, bineînţeles, de condiţiile naturale locale. Astfel, dintre plantele textile vom prevedea bumbacul atunci cînd ne aflăm în regiunea de sud a cîmpiei Dunării, sau inul de fuior cînd ne aflăm în zonele umede şi răcoroase de deal.

De asemenea, deoarece programa clasei a VII-a prevede cunoştinţe de pomicultură şi viticultură, vom prevedea şi noi, în planul de cultură, suprafeţe care să fie plantate cu pomi fructiferi sau viţă de vie în regiunile unde acestea găsesc condiţii prielnice de dezvoltare.

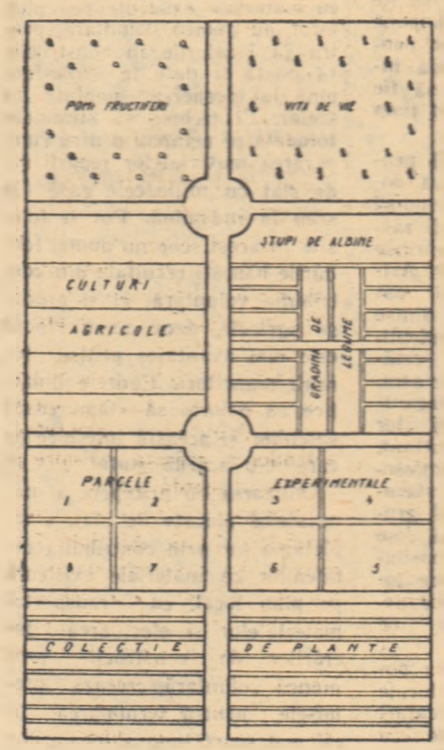

Pregătirea lotului şcolar la Şcoala de 7 ani din comuna Titu

În parcela rezervată pentru colecţia de plante vom semăna mostre din plantele care nu au putut fi cultivate pe parcelele de exploatare, precum şi plantele necesare pentru predarea cursului de botanică.

Parcelele rezervate pentru experimentări servesc pentru efectuarea unor demonstraţii în legătură cu temele prevăzute în programa claselor a V-a şi a VI-a (de exemplu, experienţe pentru demonstrarea eficacităţii îngrăşămintelor minerale, pentru demonstrarea influenţei adîncimii de semănat asupra dezvoltării plantelor, experienţe comparative etc.).

După întocmirea acestui program de activitate, concretizat în planul de cultură, se trece mai departe, la materializarea lui pe teren. Servindu-ne de jaloane, ţăruşi şi sfoară pentru aliniamente, trasăm axul aleei principale şi al celorlalte alei despărţitoare, căutînd să realizăm parcele cît mai regulate (dreptunghiuri, pătrate) şi mai simetrice unele faţă de altele. Este important ca aceste alei să fie amenajate definitiv, prevăzute cu şanţuri sau rigole de scurgere şi pietruite. În dreptul parcelelor se vor pune mici tăbliţe, înfipte în pămînt cu ţăruşi, pe care se vor scrie citeţ plantele sau culturile din parcelele respective, subiectul demonstraţiilor etc. Este bine ca în mijloc să se construiască un mic panou în care să se afişeze planul lotului.

O condiţie importantă a bunei desfăşurări a muncii pe lot este împrejmuirea cît mai trainică a întregii suprafeţe.

Organizarea lotului şcolar trebuie să constituie o preocupare de căpetenie pentru profesorii care predau cunoştinţele agricole şi pentru conducerile şcolilor.

I. CONSTANTINESCU

Educaţia sanitară a viitorilor învăţători

Ţinînd seama de faptul că învăţătorilor le revin sarcini importante în educarea igienico-sanitară a elevilor şi cetăţenilor, la Şcoala pedagogică din Cîmpulung se acordă o atenţie deosebită acestei probleme.

În colaborare cu organizaţia de Cruce Roşie, numeroşi elevi au fost antrenaţi în activitatea postului sanitar din şcoală. Postul organizează adesea panouri cu afişe şi fotomontaje, difuzează în rîndurile elevilor broşuri cu caracter sanitar etc.

Munca de educaţie sanitară a elevilor este susţinută în mod permanent de cadrele didactice. Diriginţii tratează periodic teme din programa lecţiilor educativ-sanitare ca: „Despre microbi şi cauzele bolilor molipsitoare", „Unele boli molipsitoare cu poarta de intrare nasofaringiană", „Organizarea regimului de viaţă în internate", „Participarea elevilor la măsurile antiepidemice luate de organele sanitare" şi altele. De asemenea, pedagogii acordă atenţie măsurilor de igienă sanitară şi formării la elevi a deprinderii de a respecta aceste măsuri. În fiecare clasă s-au constituit echipe care au preluat asupra lor întreţinerea curăţeniei sălilor de curs.

Asigurînd respectarea riguroasă a regulilor igienico-sanitare şi transformarea lor în deprinderi, profesorii contribuie la păstrarea sănătăţii elevilor lor şi la pregătirea unor cadre capabile să aducă o contribuţie activă la educarea sanitară a maselor din satele unde vor merge să muncească.

E. GHEORGHIU
profesoară — Şcoala pedagogică Cîmpulung-Muscel.

Să dăm elevilor cunoştinţe despre productivitatea muncii

Sporirea continuă a bunăstării de produse în vederea ridicării permanente a bunăstării poporului — problemă centrală în politica statului nostru democrat-popular — face ca productivitatea muncii să capete o importanţă deosebită. În rîndurile oamenilor muncii apar mereu noi şi noi iniţiative menite să ducă, pe această cale, la realizarea unei producţii sporite.

Este firesc ca şcoala să dea elevilor — viitori participanţi activi la munca din industrie şi agricultură — cunoştinţe despre productivitatea muncii.

În programa de matematică pentru clasa a VI-a a fost introdus încă din anul şcolar 1956—57 capitolul „Noţiuni de contabilitate". Studiind acest capitol elevii capătă o serie de cunoştinţe despre organizarea economiei noastre socialiste şi despre felul cum este ţinută evidenţa contabilă în diferite întreprinderi şi instituţii.

Predînd elevilor mei din clasa a VI-a noţiunile de contabilitate prevăzute în programă caut să-i lămuresc şi asupra problemelor privitoare la productivitatea muncii şi la calcularea acesteia, le arăt care sînt factorii de care depinde ridicarea productivităţii muncii. În termeni cît mai apropiaţi de nivelul lor de înţelegere, pe baza unor exemple luate din viaţă (din întreprinderile cunoscute lor) îi fac pe elevi să înţeleagă ce este productivitatea muncii şi că aceasta se măsoară prin cantitatea de produse lucrate de muncitor într-o unitate de timp. Deoarece elevii au cunoştinţe despre proprietăţile raporturilor, le explic că productivitatea muncii se exprimă prin raportul între cantitatea de produse exprimate în valori numerice şi timpul folosit pentru fabricarea produselor respective. Astfel elevii îşi dau seama că ridicarea productivităţii muncii înseamnă sporirea cantităţii de produse în unitatea de timp de muncă, sau micşorarea timpului de muncă pentru producerea aceleiaşi cantităţi de produse.

Exemplific apoi cunoştinţele predate prin probleme simple, care dau totodată elevilor prilejul să înveţe cum se calculează productivitatea muncii. Le-am dat astfel, de exemplu, problema: „La fabrica de cărămizi „Argila Roşie" din Bucureşti arderea unui cuptor de cărămizi se făcea la 7 zile; prin introducerea unor modificări în sistemul de ardere timpul de 7 zile s-a redus la 5 zile. Să se calculeze cu cît la sută s-a mărit productivitatea muncii". Elevii au procedat la rezolvarea acestei probleme plecînd de la faptul că productivitatea muncii se măsoară prin cantitatea de produse pe unitatea de timp. Notînd cantitatea de produse cu „a" şi productivitatea muncii în cele două cazuri cu p_1 şi p_2 au scris $P_1=a/7$. Deoarece în urma îmbunătăţirilor aduse în sistemul de ardere al cuptoarelor timpul de ardere pentru aceeaşi cantitate de cărămizi s-a micşorat, elevii au notat apoi: $p_2=a/5$. Calculînd raportul dintre p_2 şi p_1, elevii au aflat cu uşurinţă că $p_2=1,4\times p_1$. Deoarece p_1, adică productivitatea muncii calculată înainte de introducerea modificărilor în sistemul de ardere, era de 100%, rezultă că $p_2=140\%$ şi că, deci, productivitatea muncii a crescut cu 40%.

Din acest exemplu elevii au învăţat să calculeze cu cît a crescut productivitatea muncii atunci cînd timpul de muncă pentru producerea aceleiaşi cantităţi de produse s-a micşorat. Am mai rezolvat şi o altă problemă — de felul următor: „În anul 1957 la G.A.C. din satul Rotunda s-au obţinut în medie cîte 30.000 kg sfeclă de zahăr la ha. Aplicînd o serie de măsuri menite să sporească fertilitatea terenului şi să îmbunătăţească sistemul de muncă, colectiviştii au obţinut în acelaşi timp de muncă în anul 1958 o producţie medie de 39.000 kg. sfeclă de zahăr la ha. Cu cît la sută a crescut productivitatea muncii?" Rezolvînd această problemă elevii au dedus că în cazul cînd productivitatea muncii creşte, creşte totodată şi producţia la ha.

Concluziile pe care le desprind din rezolvarea unor asemenea probleme urmăresc să lămurească în primul rînd elevilor raportul dintre creşterea productivităţii muncii şi creşterea producţiei. Caut să-i fac îndeosebi să înţeleagă că creşterea producţiei socialiste are loc în primul rînd pe seama ridicării productivităţii muncii.

Aceste cunoştinţe au şi un mare efect educativ asupra elevilor, mărindu-le respectul faţă de oamenii muncii, care luptă pe toate căile pentru ridicarea productivităţii pe baza perfecţionării permanente a tehnicii. De asemenea ei vor înţelege acum mult mai bine care este rolul disciplinei în muncă şi ce înseamnă a te încadra în colectiv.

Prof. ION I. GHELASE
Şcoala nr. 80 Bucureşti

MAI MULTĂ GRIJĂ PENTRU MUNCA ŞCOLILOR AGRICOLE

Şcolile agricole — cel mai recent create din tipurile de şcoli care alcătuiesc sistemul învăţămîntului profesional şi tehnic — dispun de condiţii bune pentru a asigura o pregătire temeinică a elevilor lor.

Folosind cu pricepere aceste condiţii, numeroase şcoli agricole, cum sînt cele din Buftea (reg. Bucureşti), Priboieni (raionul Topoloveni), Cogealac (reg. Constanţa) au organizat cu grijă desfăşurarea muncii instructiv-educative, dînd elevilor lor cunoştinţe trainice şi valoroase deprinderi practice.

Există însă, din păcate, şi unele şcoli agricole care nu asigură pregătirea unor cadre cu o bună calificare, înarmate cu ştiinţa agrotehnică înaintată. În aceste şcoli nu se acordă atenţie bunei organizări a muncii instructiv-educative, se tolerează o serie de neajunsuri în munca profesorilor. De exemplu, la Şcoala agricolă din comuna Movila Miresei, raionul Brăila, profesorul Ion Paraipan a predat în tot cursul primului trimestru o singură temă: maşini agricole. În felul acesta volumul cunoştinţelor teoretice a fost exagerat de mare în raport cu cerinţele programei şi cu posibilităţile de asimilare ale elevilor. Aceştia au fost obligaţi să deseneze tractorul în ansamblu fără să-şi fixeze cunoştinţele principale în legătură cu construcţia şi conducerea tractorului. În schimb, la Şcoala agricolă din comuna Arsache, raionul Giurgiu, tema „Meteorologia" din cadrul disciplinei „Agricultura generală" s-a predat în 3 ore, iar la Şcoala agricolă din Perieţi-Slobozia în 4 ore în loc de 12 ore, cît prevede programa. De aceea o serie de cunoştinţe privitoare la precipitaţiile atmosferice, umiditatea solului etc. — strîns legate de practicarea unei agriculturi înaintate — au fost ignorate sau tratate superficial, elevii rămînînd cu cunoştinţe puţine şi nesistematizate.

La şcolile agricole din comunele Arsache, Perieţi-Slobozia, majoritatea lecţiilor de botanică şi agricultură generală sînt predate prea expozitiv, fără a fi însoţite de prezentarea unui material didactic corespunzător — planşe, colecţii de roci, plante, seminţe etc. La Şcoala agricolă din Perieţi-Slobozia orele de protecţia muncii se rezumă la o monotonă înşiruire de legi şi regulamente, fără a se face nici un fel de legătură sau a se exemplifica problemele cu elemente concrete privitoare la tehnica securităţii muncilor agricole. La Şcoala viticolă din comuna Manasia-Urziceni o serie de lecţii, ca de pildă lecţia „Dezagregarea chimică a materiilor organice din sol", au fost „predate" prin simpla dictare a unor paragrafe din lucrări de specialitate.

Şi lucrările practice — activitate de cea mai mare însemnătate pentru pregătirea profesională a elevilor — se desfăşoară încă pe alocuri la un nivel scăzut. La Şcoala agricolă din Iveşti, regiunea Galaţi, de exemplu, profesorii ingineri Elvira Popescu şi Ioan Dumitrescu nu discută cu specialişti din producţie, înaintea fiecărei zile de practică, lucrările pe care trebuie să le parcurgă cu precădere elevii conform programei şcolare. Ei îşi conduc clasele pînă la locul de muncă şi apoi le lasă la voia întîmplării, fără nici o supraveghere. Aşa se explică de ce o parte din elevii Şcolii agricole din Iveşti care făceau practică la o gospodărie agricolă de stat au fost găsiţi descărcînd saci la moara gospodăriei. La şcoala viticolă din Manasia-Urziceni nu s-a desfăşurat în întreaga perioadă a primului trimestru nici o lucrare practică, pe motiv că nu ar exista condiţiile materiale necesare. Conducerea şcolii a ignorat însă faptul că în imediata apropiere a acesteia funcţionează o staţie de vinificaţie, la care elevii puteau găsi cele mai bune condiţii de lucru.

La Şcoala din comuna Toporu, raionul Drăgăneşti-Vlaşca, se prevăd pentru o lecţie de instruire practică numai cîte 2-3 ore consecutive, deşi se ştie că însăşi deplasarea pînă la lotul agricol şi pregătirea lucrării răpesc mai mult de jumătate din acest timp. Dintr-o nepăsare asemănătoare, la Şcoala agricolă din Răcari lucrările practice au fost programate în timpul iernii între orele 16 şi 19, deci prevăzute a se desfăşura... pe întuneric.

Aceste lipsuri se datoresc, în mare parte, faptului că unele conduceri de şcoli au propus şi unele secţii de învăţămînt şi cultură ale sfaturilor populare au aprobat încadrarea în şcolile agricole a unor profesori cu slabă calificare. Bunăoară, la şcoala din comuna Toporu-Drăgăneşti, instruirea practică — activitate de bază pentru această şcoală — a fost atribuită unui absolvent de şcoală medie, cu toate că la gospodăria agricolă de stat şi la S. M. T.-ul din apropiere lucrează numeroşi agronomi şi mecanizatori capabili să predea cunoştinţele la un nivel mult mai ridicat. Mergînd şi mai departe pe linia aceasta, şcoala din Toporu-Drăgăneşti a încadrat pentru predarea orelor de agricultură generală un absolvent al Institutului pedagogic de 2 ani, iar pentru orele de protecţie a muncii un profesor de... istorie.

Pe lîngă aceasta, într-o serie de şcoli se constată fragmentarea neraţională a unor catedre. De exemplu la şcoala din comuna Arsache, raionul Giurgiu, cele 18 ore de lucrări agricole sînt predate de trei cadre didactice. Aceasta atrage după sine, bineînţeles, diminuarea simţului de răspundere al fiecăruia din cei trei profesori, o slabă legătură a acestora cu şcoala, o insuficientă cunoaştere de către ei a elevilor.

Lipsurile existente în activitatea unor şcoli agricole se datoresc şi faptului că cercurile pedagogice în care sînt cuprinse cadrele didactice din aceste şcoli încrează defectuos. Cercurile pedagogice nu au organizat pînă acum decît în prea mică măsură schimbul de experienţă între profesorii din şcolile agricole, în scopul cunoaşterii de către aceştia a experienţei didactice din marile grupuri şi centre şcolare agricole. Nici cabinetul metodic pentru învăţămîntul profesional şi tehnic din Bucureşti nu a iniţiat acţiuni mai ample pe linia sprijinirii activităţii instructiv-educative desfăşurată în şcolile agricole.

Ţinînd seama de greutăţile de început pe care le-au întîmpinat unele şcoli agricole, de lipsa de experienţă în predare a anumitor cadre didactice din aceste şcoli, se impunea, fără îndoială, o îndrumare permanentă şi competentă a lor din partea secţiilor de învăţămînt şi cultură ale sfaturilor populare. Secţiile de învăţămînt şi cultură ale sfaturilor populare din regiunile Bucureşti şi Galaţi, însă, n-au inspectat nici măcar o dată în decursul primului trimestru unele din şcolile agricole înfiinţate anul acesta. Nici directorii acestor şcoli n-au asigurat decît în slabă măsură îndrumarea şi controlul cadrelor didactice prin asistenţe la ore.

Înlăturarea grabnică a deficienţelor manifestate şi îmbunătăţirea continuă a muncii metodice în şcolile agricole poate fi realizată numai printr-un control şi o îndrumare permanentă din partea secţiilor de învăţămînt şi cultură ale sfaturilor populare. Antrenarea tuturor cadrelor didactice din aceste şcoli la activitatea metodică desfăşurată de cercurile pedagogice va putea contribui, de asemenea, la îmbunătăţirea muncii de pregătire a viitorilor muncitori agricoli.

Al. C.

INSTRUCTAJUL DE PROTECŢIA MUNCII

capitol important al pregătirii profesionale

Predarea noţiunilor de tehnica securităţii muncii, formarea deprinderilor de a lucra corect, evitînd orice posibilitate de accidentare, au devenit părţi integrante ale procesului instructiv-educativ din şcolile profesionale şi tehnice.

În Şcoala profesională a fabricii „1 Septembrie" din Buşteni se acordă o deosebită importanţă pregătirii ucenicilor în spiritul cunoaşterii şi respectării normelor de protecţia muncii. Alături de predarea noţiunilor de protecţia muncii la orele de curs teoretic şi de instructajul introductiv de tehnica securităţii muncii efectuat la intrarea în producţie a ucenicilor de către inginerii şi tehnicienii din comisia de îndrumare şi coordonare a practicii, de fiecare dată cînd, conform graficului de rotaţie, ucenicii trec dintr-o secţie într-alta, maistrul sectorului respectiv le explică amănunţit măsurile de protecţie a muncii specifice atelierului în care vor lucra. El le arată cum trebuie să se ferească de anumite locuri periculoase, le atrage atenţia asupra tăbliţelor avertizoare sau anunţurilor care marchează aceste locuri. Apoi şeful de secţie prezintă fiecărui ucenic în parte locul unde va trebui să muncească, dîndu-i primele indicaţii pe teren.

Vom exemplifica pe baza activităţii cîtorva din cele mai importante secţii ale fabricii „1 Septembrie" cum se desfăşoară concret instructajul privitor la protecţia muncii.

În ordinea succesiunii din graficul de rotaţie, unul dintre primele sectoare în care sînt instruiţi ucenicii este sectorul lemn. Aici instructajul se referă în special la atenţia care trebuie acordată în mînuirea buştenilor la descărcare şi încărcare, la tăierea cu ferăstraiele mecanice şi la mînuirea instalaţiei mecanice de cojire. Maiştrii demonstrează practic ucenicilor cum să prindă buşteanul şi le arată locul unde trebuie să stea pentru a fi feriţi de lovire, în cazul cînd buşteanul nu a fost corect introdus în ferăstrău.

De asemenea ucenicilor li se cere să privească cum mînuiesc ţapina, cuţitoaia, toporul şi alte scule fruntaşii în producţie. Abia apoi încep să mînuiască şi ei înşişi, sub supravegherea muncitorilor-instructori, aceste scule. Li se atrage atenţia să nu folosească decît scule de bună calitate şi în bună stare de întrebuinţare.

La moara de pastă şi la secţia saci, instructajul privitor la protecţia muncii se referă îndeosebi la lămurirea ucenicilor asupra felului cum pot fi identificate anumite defecţiuni care ar putea duce la accidentări. De exemplu, li se atrage atenţia că trebuie să cerceteze starea scărilor şi a balustradelor, întrucît majoritatea operaţiilor din aceste secţii cer muncitorilor să urce şi să coboare diferite scări. De asemenea li se cere să vegheze şi ei ca să existe în permanenţă grătare la gurile de scurgere şi apărători la curelele de transmisie ale diferitelor maşini. În aceste secţii li se interzice ucenicilor să umble la instalaţiile de forţă şi iluminat.

Grija de a-i educa pe viitorii muncitori în spiritul respectării regulilor de protecţie a muncii a determinat în rîndul lor o atitudine plină de atenţie. În ultimul timp se constată tot mai des că ucenicii veniţi la practică sesizează şefului de secţie anumite deplasări ale balustradelor de la scări, ale grătarelor şi apărătorilor.

Deoarece în secţiile auxiliare ale fabricii, în atelierul mecanic, atelierul electric, distribuţia termică şi centrala de forţă respectarea normelor de protecţie a muncii şi tehnica securităţii au o însemnătate deosebită nu numai pentru activitatea muncitorilor din aceste secţii, ci şi pentru toţi ceilalţi muncitori ai fabricii, aici se acordă o importanţă deosebită instruirii ucenicilor. În atelierul electric ei sînt deprinşi să folosească la lucru numai scule izolate şi întreg echipamentul de protecţie necesar: mănuşi de cauciuc, covoare de cauciuc etc. Muncitorii-instructori se străduiesc permanent să-i deprindă pe ucenici de a lucra corect şi de a se feri de accidentări la instalaţia electrică. Ei le atrag totodată atenţia asupra importanţei efectuării unor perfecte izolări a circuitelor electrice pentru securitatea muncii tuturor lucrătorilor din întreprindere.

În incinta fabricii de hîrtie şi în special în centrala de forţă sînt o sumedenie de conducte aflate sub presiune, a căror temperatură este de peste 400 grade C. Orice atingere a conductei poate provoca arsuri. Ucenicii sînt conduşi de-a lungul întregului traseu al conductei, li se arată locurile unde ar putea veni în contact cu ea şi li se explică ce trebuie să facă pentru a evita aceasta. După ce află cum trebuie să se comporte, ucenicii înşişi veghează ca noii veniţi în secţie să fie avertizaţi asupra pericolului pe care-l prezintă atingerea conductelor.

Conducerea fabricii se preocupă îndeaproape nu numai de instruirea ucenicilor asupra regulilor de protecţie a muncii, ci şi de asigurarea condiţiilor pentru respectarea tuturor acestor reguli. Pe lîngă echipamentul de protecţie dat în primire ucenicilor care lucrează în condiţii unde se cere acest echipament (cizme de cauciuc, mănuşi de cauciuc şi asbest), secţiile au la dispoziţie echipament de protecţie specific locurilor de muncă, pentru a-l putea pune la dispoziţie în anumite cazuri ucenicilor care participă ocazional la o lucrare cerînd echipament special de protecţie.

Deosebita preocupare a colectivului didactic al Şcolii profesionale din Buşteni şi a conducerii fabricii „1 Septembrie" pentru instruirea temeinică a ucenicilor asupra regulilor de protecţia muncii se oglindeşte în rezultatele bune obţinute pe această linie de la începutul anului şcolar şi pînă în prezent nu s-a înregistrat nici un caz de accidentare în muncă a vreunui ucenic.

Ing. PAVEL ANTONOV
Buşteni

Valorifică terenurile degradate

Elevii Centrului şcolar agricol din Vaslui aduc o contribuţie însemnată la lucrările întreprinse de Direcţia regională silvică din Iaşi pentru plantarea terenurilor degradate şi organizarea unor perdele de protecţie. Prin muncă voluntară, desfăşurată laolaltă cu numeroşi tineri din localitate şi din raion, elevii au adunat o mare cantitate de seminţe de salcim, care vor fi folosite la plantarea terenurilor.

Pregătirea noilor cadre pentru industria lemnului

În vederea pregătirii muncitorilor calificaţi, necesari noilor combinate pentru industrializarea lemnului, Ministerul Construcţiilor, Industriei Materialelor de construcţii şi Industriei Lemnului a luat în ultimul timp o serie de măsuri importante. Astfel, la Şcoala de ucenici din Brăila se pregătesc în prezent muncitori pentru fabrica de plăci aglomerate din localitate. La Centrul şcolar din Rîmnicul Vîlcea se pregătesc muncitori pentru combinatele de industrializare a lemnului de la Preajba — raionul Tg. Jiu. Începînd din toamna acestui an, la Şcoala profesională de ucenici din Blaj, care va căpăta o mare dezvoltare, vor fi pregătite cadrele necesare marilor combinate ce se vor construi la Blaj şi Gherla.

Activitate patriotică pe şantierele de construcţii

Brigăzile patriotice ale ucenicilor şi elevilor de la Grupul şcolar minier din Petroşani desfăşoară o activitate rodnică. În ultimele săptămîni, tinerii au efectuat sute de ore de muncă voluntară pe şantierul de construcţii de locuinţe din localitate.

Şcoala sovietică pe drumul arătat de cel de-al XXI-lea Congres al P. C. U. S.

Sarcini importante ale organizaţiilor sindicale

În istoricele directive ale celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S., în legea **„Cu privire la întărirea legăturilor şcolii cu viaţa şi la continua dezvoltare a sistemului de învăţămînt public în U.R.S.S."**, adoptată de Sovietul Suprem al U.R.S.S., sînt intruchipate ideile marxist-leniniste despre educaţia tinerii generaţii, sînt stabilite căile dezvoltării pe mai departe a şcolii sovietice.

În faţa organelor de învăţămînt, în faţa organizaţiilor sindicale şi a întregii armate a lucrătorilor din învăţămînt stau sarcini noi, mari şi pline de răspundere. Încă de pe acum, în perioada de pregătire a anului şcolar 1959—1960, toţi cei ce muncesc în domeniul învăţămîntului şi al ştiinţei trebuie mobilizaţi pentru a asigura ca noile planuri de învăţămînt şi programele şcolare să se bazeze pe ideile expuse în lege. Calitatea educaţiei şi instrucţiei în şcoala nouă depinde în mare măsură de rezolvarea cu succes a acestei probleme. Iată de ce discutarea proiectelor planurilor de învăţămînt şi programelor în cadrul adunărilor sindicale şi al consfătuirilor de producţie trebuie privită cu o deosebită seriozitate.

Continua dezvoltare şi perfecţionare a sistemului de învăţămînt, reorganizarea muncii instructiv-educative a şcolii pun în faţa pedagogilor cerinţe noi, mai înalte, le impun să-şi îmbunătăţească pregătirea într-un mod hotărîtor şi multilateral.

Întîmpinînd anul şcolar 1959—1960, pedagogii trebuie să se pregătească ei înşişi, în primul rînd, pentru a putea munci în noile condiţii. În această privinţă ei trebuie să primească un ajutor practic din partea comitetelor sindicale şi a lucrătorilor din organele învăţămîntului public.

Şcoala de cultură generală trebuie să dea elevilor nu numai un anumit volum de cunoştinţe privitoare la bazele ştiinţelor, dar şi să-i înarmeze cu deprinderi de muncă. Şcoala este chemată să dezvolte la elevi priceperea de a munci independent şi iniţiativa, să-i educe în spiritul interesului pentru experimentare, pentru construire, să le dea priceperea de a analiza şi a trage concluzii. Educarea acestor calităţi nu este posibilă dacă profesorul nu renunţă la formele abstracte, învechite, de predare a bazelor ştiinţelor şi a bazelor producţiei, dacă nu foloseşte cu curaj, în mod creator, metodele de educare şi instruire care răspund cel mai bine sarcinilor noi.

Aceasta obligă comitetele sindicale şi organele conducătoare ale învăţămîntului public să privească cu toată seriozitatea problema noii pregătiri metodice a profesorilor, eliberarea acestora de reglementări inutile în ceea ce priveşte alegerea formelor şi metodelor muncii instructiv-educative.

Măreţul ţel al educării omului societăţii comuniste pune într-un mod nou problema chipului moral al profesorului sovietic. Nu ajunge numai ca acesta să înţeleagă scopul şi sarcinile concrete ale educaţiei. Succesul influenţei sale educative va depinde din ce în ce mai mult de măsura în care el însuşi va întruchipa în sine trăsăturile omului nou.

Forma de bază a muncii pentru ridicarea calificării profesorului trebuie s-o constituie munca sistematică independentă. Această formă şi numai aceasta permite pedagogului sovietic, chemat să rezolve în mod creator sarcinile reorganizării şcolii, să-şi ridice calificarea proprie.

Organizaţiile sindicale, conducătorii şcolilor şi secţiile de învăţămînt public au datoria să ajute profesorului în vederea lărgirii orizontului său de cunoştinţe. În primul rînd trebuie să se creeze condiţiile necesare pentru munca de sine-stătătoare a profesorului. Institutele de perfecţionare a cadrelor didactice şi cabinetele pedagogice trebuie să ajute profesorilor în găsirea şi procurarea literaturii corespunzătoare, să organizeze pentru ei lecţii şi consultaţii pe teme pedagogice, tehnico-ştiinţifice, economice etc.

Institutele pedagogice şi ştiinţifice, lucrătorii din universităţi şi din alte instituţii de învăţămînt superior sînt chemaţi să desfăşoare în rîndurile cadrelor didactice o muncă intensă de propagandă a cunoştinţelor ştiinţifice.

★

În Uniunea Sovietică, grija pentru crearea celor mai bune condiţii în vederea instruirii şi educării copiilor şi tineretului a devenit cu adevărat generală. Un ajutor important acordă şcolilor în această privinţă întreprinderile şi colhozurile.

În iunie 1958, Consiliul de Miniştri al R.S.F.S.R. şi Consiliul Central al Sindicatelor din U.R.S.S., susţinînd iniţiativa oamenilor muncii dintr-o serie de regiuni şi ţinuturi, au organizat întrecerea socialistă între raioanele, oraşele, ţinuturile, regiunile şi republicile autonome din Federaţia Rusă pentru cea mai bună pregătire a şcolilor şi a instituţiilor de copii în vederea noului an şcolar. Aceasta a întărit din punct de vedere organizatoric şi totodată a subliniat însemnătatea dezvoltării iniţiativei oamenilor muncii în ceea ce priveşte participarea lor la pregătirea şcolilor pentru noul an şcolar.

Ca rezultat al desfăşurării întrecerii, în 38 de regiuni, ţinuturi şi republici din Federaţia Rusă s-au construit prin contribuţie voluntară 1594 de şcoli, 367 de internate şcolare, 2167 ateliere şcolare şi 4042 de locuinţe pentru profesori. În afară de aceasta au fost reamenajate 17.078 clădiri şcolare, au fost confecţionate 213.000 de bănci etc.

O muncă intensă s-a desfăşurat în această direcţie şi într-o serie de alte republici unionale.

Sarcina organizaţiilor sindicale, a organelor învăţămîntului public şi a sovietelor locale este de a desfăşura mai larg întrecerea socialistă pentru cea mai bună pregătire a şcolilor şi a instituţiilor de copii în vederea anului şcolar 1959—1960, de a atrage în întrecere organizaţiile care patronează şcolile — întreprinderi, colhozuri, sovhozuri şi staţiuni de reparare a tractoarelor, de a organiza întrecerea între sate, raioane, oraşe, regiuni, ţinuturi şi republici autonome. Munca trebuie astfel desfăşurată, încît îndeplinirea angajamentelor luate de participanţii la întrecere să poată fi controlată de întregul popor, să se oglindească larg în presa centrală şi locală, la radio. Este necesar să se înlăture în mod hotărît elementele de formalism în conducerea întrecerii socialiste. O deosebită importanţă are propagarea experienţei înaintate de către comitetele sindicale.

Fără îndoială că, păşind în întrecerea socialistă însufleţiţi de istoricele hotărîri ale celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S., lucrătorii din învăţămînt şi oamenii muncii din uzine, colhozuri, sovhozuri şi alte întreprinderi şi instituţii vor pregăti bine şi la timp şcolile şi instituţiile de copii pentru anul şcolar 1959—1960.

I. I. GRIVKOV
preşedintele Comitetului Central al Sindicatului muncitorilor din învăţămînt, din şcolile superioare şi din institutele ştiinţifice ale U.R.S.S.

O UZINĂ SIDERURGICĂ A ELEVILOR

Trei „eroi ai muncii" de la Uzina siderurgică a elevilor. De la stînga spre dreapta: Ciao Ciun-iu, Li Lian-iun şi Ma La-ia.

Şcolile din R.P. Chineză participă activ la marea mişcare a întregului popor pentru sporirea producţiei de oţel şi fontă. În întreaga Chină este cunoscută şi apreciată munca elevilor la uzina „Cravata roşie".

„Toate şcolile trebuie să ia exemplul celor 12 şcoli care prin eforturi comune au construit la Loian, provincia Hănan, o uzină siderurgică" — a spus tovarăşul Can Şen, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Chinez, în timpul unei vizite făcute la uzina siderurgică „Cravata roşie". El a încurajat şcolile să continue lupta pentru mărirea producţiei de oţel.

Uzina „Cravata roşie" are trei cubilouri, zece bene pentru fontă, 14 cuptoare de proporţie redusă pentru topirea oţelului şi 2 convertizoare. Uzina are, de asemenea, trei turnătorii şi un sistem administrativ complet. Producţia sa este destul de mare. De la 21 septembrie pînă la 21 octombrie 1958, de pildă, ea a produs 130 de tone de oţel de calitate superioară. În momentul de faţă uzina are o capacitate de 40 de tone pe zi.

Munca în uzină este foarte riguros planificată. Sarcinile sînt împărţite după vîrsta şi condiţia fizică a elevilor. Dintre cei 4000 de elevi ce iau parte la munca uzinei siderurgice, 200 se ocupă de turnarea oţelului, iar ceilalţi de munci auxiliare. Patru elevi au fost numiţi directori adjuncţi, iar alţi zece responsabili de secţii sau adjuncţi ai acestora. Cei mai mici dintre elevi, adică cei între 7—9 ani, lucrează numai două ore pe zi, la strîngerea fierului vechi. Elevii de vîrstă mijlocie lucrează o jumătate de zi de muncă şi sînt antrenaţi în munci mai uşoare, iar cei mai în vîrstă, care lucrează tot o jumătate de zi, îndeplinesc munci ceva mai grele.

Profesorii conduc şi supravegheazâ munca elevilor care lucrează în uzină, explicîndu-le procesele de producţie. Datorită ritmului susţinut al studiilor şi al muncii, precum şi faptului că odihna este just organizată, elevii sînt voinici şi sănătoşi. Prin participarea lor la producţia de oţel şi fontă elevii au devenit cea mai tînără generaţie de metalurgişti ai Chinei.

Carnet extern

„EDUCAŢIE MORALĂ"

Domnul Hirokichi Nadao, ministrul Educaţiei din guvernul japonez, este, ca şi ceilalţi miniştri din guvernul Kişi, un zelos slujitor al militarismului şi apărător al intereselor americane.

Numele lui Hirokichi Nadao s-a făcut cunoscut în lume de mai bine de un an, de cînd a introdus sistemul de verificare a loialităţii pedagogilor. După cum se ştie, această măsură — care se încadrează, de altfel, într-un sistem întreg de măsuri menite să ducă la reintroducerea în şcoli a educaţiei militariste — a provocat un uriaş val de proteste la care au participat sute de mii de pedagogi din întreaga Japonie.

Zilele acestea, mişcarea de protest a cadrelor didactice s-a intensificat ca urmare a unei noi măsuri luate de guvern. La 7 martie, ministrul Educaţiei din Japonia a emis instrucţiuni pentru comisiile de educaţie şi guvernatorii de prefecturi cu privire la introducerea în şcolile primare şi secundare a orelor de „educaţie morală".

Obiectul „educaţia morală" a existat în şcolile japoneze şi înainte şi în timpul celui de-al doilea război mondial, şi avea ca scop pregătirea tinerilor în spirit militarist-războinic. O dată cu terminarea celui de-al doilea război mondial, una dintre primele măsuri luate în domeniul şcolar a fost interzicerea prin lege a acestui obiect de învăţămînt profund reacţionar.

De atunci au trecut doar 15 ani... Astăzi, domnul Hirokichi Nadao dă instrucţiuni să se reintroducă în şcoli „educaţia morală". Se pare că ministrul japonez nu a tras încă suficiente învăţăminte din tragicele evenimente istorice nu prea îndepărtate pe care le-a trăit...

IN NYASSALAND S-AU INCHIS ŞCOLILE...

Din toate colţurile Africii, agenţiile de presă transmit zilnic veşti despre acţiunile tot mai energice ale populaţiei de culoare pentru eliberarea de sub jugul colonial. În Camerun şi Congo, în Uganda şi Tanganica, în Kenya şi Somalia, mişcarea de eliberare ia o tot mai mare amploare. Peste tot, pămîntul de sub picioarele colonialiştilor englezi, francezi sau italieni se mişcă. Armatele coloniale operează furibund arestări. Cei mai înflăcăraţi patrioţi africani sînt zvîrliţi în închisori sau ucişi.

De cîtva timp, în colonia britanică Nyassaland situaţia a devenit deosebit de gravă. Reprimînd sîngeros demonstraţiile populaţiei care îşi cere dreptul la autodeterminare, colonialiştii au introdus o teroare cumplită. În colonie a fost declarată starea de asediu şi s-a instituit legea marţială. Au fost interzise partidele şi organizaţiile progresiste. Toate şcolile din localităţile principale au fost închise. În localurile acestora au fost încartiruite puternice forţe armate coloniale şi întăririle care au sosit din metropolă. Au loc numeroase ciocniri. După datele oficiale au fost efectuate peste 500 de arestări...

...În Nyassaland s-au închis şcolile... În Nyassaland s-au deschis larg porţile închisorilor şi curtea marţială. Măsurile sînt însă inutile. Sfîrşitul inevitabil al colonialismului se apropie.

O RAMPĂ DE LANSARE A RACHETELOR = 36.000 SĂLI DE CLASĂ

După o îndelungată criză, clasele dominante din Italia şi-au fericit nu de mult ţara cu un nou guvern, un guvern democrat-creştin Segni. Cît de „fericită" este Italia o pot spune italienii înşişi. Venit la putere pe baza unor mari promisiuni, Segni a renunţat pe rînd la ele. La sfîrşitul săptămînii trecute, guvernul democrat-creştin şi-a prezentat programul în faţa senatului italian. Din toate reformele promise anterior n-a mai rămas nimic...

Justificînd crearea bazelor de lansare a rachetelor, Segni, credincios slujitor al pactului nord-atlantic, perorează pentru „necesitatea asigurării securităţii ţării prin cele mai moderne şi eficace mijloace". Numai că securitatea aceasta costă...

O rampă de lansare a rachetelor costă 65 miliarde de lire. Aceasta ar însemna cam 1.500.000 salarii lunare pentru învăţători, sau aproximativ 36.000 săli de clasă. Şi să nu uităm că este vorba de Italia, în care şomează 150.000 de învăţători şi în care lipsa sălilor de clasă este problema cea mai acută pentru învăţămînt (numai la Roma, de pildă, mai sînt necesare încă 3.000—3.500 săli de clasă). Date oficiale recente consemnează existenţa a peste 13 milioane analfabeţi şi semianalfabeţi. 2.754.000 de copii în vîrstă de sub 14 ani nu pot frecventa şcoala...

În discursul pe care l-a rostit în senat, Segni n-a pomenit nimic de îmbunătăţirea situaţiei jalnice a învăţămîntului, de reforma şcolară mult aşteptată de italieni şi mult promisă de fiecare guvern care vine la cîrma ţării.

Segni se îngrijeşte în schimb de „securitatea" Italiei şi de buzunarele confraţilor democrat-creştini...

Redacţia şi administraţia. Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1. Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" Bucureşti. Piaţa Scînteii.
Abonamente la „Gazeta Învăţămîntului" se fac la toate oficiile poştale prin factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii.
Abonamente: 1 an — 12,50 lei; 6 luni — 6,25 lei; 3 luni — 3,12 lei.